ఓం నమో భగవతే శ్రీ రమణాయ

రమణ భాస్కర

వ్యవస్థాపక సంపాదకులు : **సద్గురు శ్రీ నాన్నగారు**

సంపుటి : 11 | సంచిక : 1 | సెప్టెంబరు 2005

రమణ భాస్కర

ఆధ్యాత్మిక మాస పత్రిక

పేజీలు : 24

గౌరవ సంపాదకులు
శ్రీమతి **P.H.V. సత్యవతి (హైమ)**

చందా
సంవత్సర చందా:రు॥100/-
విడి ప్రతి : రు॥ 8/-

చిరునామా
రమణ భాస్కర
శ్రీ రమణ క్షేత్రం,
జిన్నూరు - 534 265
ప॥గో॥ జిల్లా, ఆం॥ప్ర॥

పబ్లిషర్
సద్గురు శ్రీ నాన్నగారు
శ్రీ రమణ క్షేత్రం
జిన్నూరు - 534 265
☎ 08814 - 224747
9247104551

ఈ సంచికలో....

జిన్నూరు 07-08-05 2
పాలకొల్లు 23-08-05 13

ప్రింటర్
శ్రీ భవాని ఆఫ్‌సెట్ ప్రింటర్స్
(దుడే శ్రీను) ఎస్.వి.ఆర్. కాంప్లెక్స్,
పాలకొల్లు, ☎ 08814 - 228858

విచక్షణా బుద్ధిని వినియోగించుకొంటే అహంకార బుద్ధి తొలగుతుంది

ఒక్క జ్ఞాని తప్ప పొగడ్తకులొంగని జీవి ఈ సృష్టిలో లేనేలేదు. గుఱ్ఱాన్ని జూలు పట్టుకొంటే సకిలిస్తుంది. కుక్కను నిమిరితే తోకాడిస్తుంది. మనతో నలుగురు కరచాలనం చేసి పొగిడితే భూమి మీద నడవటం కష్టంగా ఉంటుంది. అప్పుడు మనకు ఎంత అభిమానము, ఎంత అహంకారము వస్తుందో చెప్పలేము. దానికి విరుగుడు సద్గురువు సాంగత్యంలో అర్థగంట గడిపితే, వేలాది భ్రమలు, మూఢనమ్మకాలు తొలగిపోతాయి. మహాత్ముల ఏమాట చెవులలో దూరి, మన జీవితం మారిపోతుందో మనకు తెలియదు. విచారణ లేకపోవుటచేతనే సంతానం, గృహ, ధన క్షేత్రాలు అన్నీ ఆదర్శనీయాలుగా కనబడుతున్నాయి. సామాన్యంగా ప్రజలు సొంత చెవులతో వినరు, సొంత కళ్ళతో చూడరు, సొంత రుచితో చూడరు. అన్ని పరాయి భావాలే పైగా “వారు అలా అన్నారు” అంటారు. అలా అన్నారు అనటం ఏమిటి? భగవంతుడు మనకు చెవులు, కళ్ళు, బుద్ధి ఉపయోగించు కోవటానికే ఇచ్చాడు. ఉపయోగించుకోకపోతే ప్రమాదంలో పడతాము. ధ్యానకాలంలో మనలో ముసురుకొనే సంకల్పాలను విచారిస్తే అన్ని అజ్ఞానమని, దౌర్బల్యాలని, అహంకార కల్పితాలని తెలుసుకొంటాము. ఆ భావాలకు లొంగిపోకుండా ఎదిరించి నిలుస్తారని ప్రతిజ్ఞ పూని, దృఢసంకల్పము చేసుకొంటే ఆ సుస్థిర నిర్ణయాలే మనలో సౌశీల్యాన్ని నిర్మిస్తాయి. అవి ఎంతో తోడ్పడుతాయి. సత్యసాక్షాత్కా రానికి మనలను దూరం చేసేవి అనుమానాలు, అపార్థాలు, లౌకిక చింతలు, మిధ్యాభావాలు. అజ్ఞానమనే ఈ మేఘాలవలననే పెడమార్గంలోకి వెళ్ళిపోతున్నాము. సత్యదర్శనం కలుగటలేదు. ఇందలి విషయాలు ఎప్పటికప్పుడు విచారించి విడువకుండా అభ్యాసం పెట్టుకొనేవాడు

క్రమక్రమంగా సర్వ సంశయాలను, అపమార్గాలను జయిస్తాడు. అందుకనే 'అభ్యాసము కూస విద్య' అన్నారు. షేక్స్‌ఫియర్ "వివేకవంతుడు సంస్కరించబడిన బుద్ధిగలవాడు, సూక్ష్మబుద్ధి గలవాడు, మంచితనం గలవాడు మాత్రమే తన స్వరూపాన్ని తెలుసుకొనే బుద్ధి కలుగుతుంది" అన్నారు. శ్రీనాన్నగారు అన్నారు "విచక్షణ వల్ల వచ్చే వైరాగ్యం వల్లనే మనస్సు నిలబడుతుంది. భోగచింతన విడిచిపెట్టకుండా మోక్షం రాదు" అన్నారు. విచక్షణా బుద్ధిని వృద్ధి చేసుకొని అజ్ఞానాన్ని తరిమికొట్టాలి.

- సాగిరాజు రామకృష్ణంరాజు, అర్థవరం

సద్గురునాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 07-08-05, జిన్నూరు

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా!

భగవంతుడిని స్తోత్రం చేయటం వలన మనకు ఏమి కలిసివస్తుంది అనుకుంటాము. భగవంతుడిని స్తోత్రం చేయటం వలన మనం పవిత్రులమవుతాము, ఆత్మజ్ఞానానికి అర్హులవుతాము. పోతనామాత్యుడు వ్రాసిన పద్యాలు పూర్వం అందరూ చదివేవారు. మనస్సును సంస్కరింపచేయటానికి ఆపద్యాలను కంఠస్తం చేయించేవారు. మనకు నోటికి రావటంవలన లాభం ఏమిటంటే అవి జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడు మనం పవిత్రులమవుతాము. ఇప్పుడు ఆసాహిత్యం లేదు, ఆసంస్కృతి లేదు. అర్జునుడు పరమాత్మను స్తోత్రం చేస్తూ పరబ్రహ్మం, పరంధామం, పవిత్రం అంటాడు గీతలో. ఇదివరకు ఎవరో చెపుతూంటేవిన్నాను. ఇపుడు నేను స్వయంగా చూస్తున్నాను అంటాడు అర్జునుడు. మన ఇంద్రియాలకు అందనిది, మనస్సుకు అందనిది, మనదేహభావనకు అందనిది ఒక శక్తి ఉంది, అదే ఈ నక్షత్రాలను, గ్రహాలను, సమస్తసృష్టిని మిమ్మల్ని, నన్ను అందరిని నడుపుతోంది అని ఐన్‌స్టీన్ చెప్పాడు. దీనినే జ్ఞానులు బ్రహ్మం అంటారు, భక్తులు నారాయణుడు అంటారు. మనకు తల్లి గర్భంలో ఉండగానే 7వ నెలలోనే అహంభావన ప్రారంభమవుతుందని ఋషులు చెప్పారు. ఋషులు ఎలా చెప్పారంటే వారికి అతీంద్రియ జ్ఞానం ఉంటుంది. మీపూర్వజన్మలు అన్నీ చెప్పగలను అని భగవాన్ ఒక సందర్భంలో అంటారు కాని దానివలన ప్రయోజనం ఏముంది? మీరు ఈజన్మలోని కష్టాలే భరించలేకపోతున్నారు, ఇంక పూర్వజన్మలోని కష్టాలు మీకు జ్ఞాపకం చేస్తే ఇంక మీకు దుఃఖం మిగులుతుంది. ఈదేహం ఎంతనిజమో, లోకం ఎంతనిజమో, మనస్సు ఎంతనిజమో ఈ జన్మలుకూడా అంతేనిజం. మనం అజ్ఞానంలోనుండి విడుదల పొందటానికి ప్రయత్నం చెయ్యాలికాని పూర్వజన్మలు, రాబోయేజన్మలు తెలుసుకోవటంవలన ఏమీ ప్రయోజనం లేదు. కృష్ణుడు గీతలో ఏమని చెప్పాడంటే ఈ సృష్టి ప్రారంభమయ్యాక ఏజీవకోటి ఈభూమిమీదకు వచ్చిందో నాకు తెలుసు, ప్రస్తుతం ఉన్న జీవకోటి అందరిగురించి

నాకు తెలుసు, రాబోయే జీవకోటిగురించి నాకు తెలుసు అర్జునా అని చెప్పాడు, కాని నీకు నాకు తేడా ఏమిటంటే అది అంతా నాకు తెలుసు, నీకుతెలియదు అంతే తేడా అని పరమాత్మ చెప్పాడు. అజ్ఞానికి ఈగోడప్రక్కన ఏమిఉందో తెలియదు, జ్ఞానికి అంతా గోచరిస్తూ ఉంటుంది. జ్ఞాని అంతా తానై ఉంటాడు కాబట్టి అంతా ఆయనకు గోచరిస్తూ ఉంటుంది. తాను కనిపెట్టిన సిద్ధాంతాలవలన మానవజాతికి మంచికంటే చెడు ఎక్కువ జరుగుతోంది అని ఐన్‌స్టీన్ చివరిరోజుల్లో దుఃఖపడేవాడు. ఐన్‌స్టీన్ శాస్త్రవేత్త మాత్రమే కాదు, ఆయన ఉత్తమోత్తముడు. మనం అజ్ఞానంలో ఉన్నాము అన్న సంగతి ముందు మనకు తెలియాలి, చాలామంది అజ్ఞానంలో ఉండి మేము జ్ఞానంలో ఉన్నాము అనుకొంటున్నారు, ఇది చాలా ప్రమాదం అని ఆయన చెప్పాడు. సైన్స్‌తో సంబంధంలేని మతం గుడ్డిది, ఆత్మవిద్యతో సంబంధంలేని సైన్స్ కుంటిది అని ఆయన చెప్పాడు. మనకు సైన్స్, ఆత్మవిద్య రెండూ ముఖ్యమే అని ఆయన చెప్పారు.

మీకు జ్వరం వస్తూ ఉంటే దానికి కారణం ఉంటుంది. కార్యం స్థూలంగా ఉంటుంది, కారణం సూక్ష్మంగా ఉంటుంది. మనకు దుఃఖం వస్తోంది అనుకోండి దానికి కారణంలోపల ఉంటుంది. దుఃఖం రావటం అనేది ఎఫెక్టు అంటే రిజల్టు దానికేదో లోపల కారణం ఉంటుంది, అది పూర్వజన్మలలో కారణం అయిఉండవచ్చు. కారణం లేకుండా దుఃఖం రాదు. ఈ కాజ్ అండ్ ఎఫెక్టు థియరీ మనకు అర్థమయితే దోషాలకు దూరంగా ఉంటాము, ఈ దోషాలు చేయటంవలన పరిణామంలో ఎంత ప్రమాదం వస్తుందో మనకు తెలుస్తుంది. అందుచేతనే కాజ్ అండ్ ఎఫెక్టు థియరీని విశ్వశించేటట్లుగా ప్రజలకు చెప్పండి అని బుద్ధుడు చెప్పాడు. వారు చేసేదోషాలవలన పరిణామంలో వచ్చే ప్రమాదాలు వారికి తెలియాలి. దుఃఖకారణం మనకళ్ళకు కనబడకపోవచ్చు అది ఎక్కడో అంతరాంతరాళాలలో ఉంటుంది. దానిని తొలగించుకొంటే గాని ఈదుఃఖం పోదు. ఆత్మవిద్య అందరికి సాధ్యమే. అది ఎవరో ఒకరి సొంతంకాదు, అందరూ ఆత్మవిద్యను పొందవచ్చు. మీరు అరుణాచలం ఎలా వచ్చారు అని భగవాన్‌ను అడిగితే మీరు అందరూ ఎలావచ్చారో నేను అలానే వచ్చాను అని చెప్పారు. మీకు జ్ఞానం వచ్చింది కదా మరి మామాట ఏమిటి అని అడిగితే ఎవరైతే నాకు జ్ఞానాన్ని ప్రసాదించారో వాడే మీకూ జ్ఞానాన్ని ఇస్తాడు అని చెప్పారు, అది యూనివర్సల్ లవ్, అది ఆత్మజ్ఞానం వలననే సాధ్యం.

సన్యాసం అంటే బట్టలు మార్చుకోవటంకాదు, ఇల్లు విడిచిపెట్టి పోవటంకాదు. నువ్వు నీ కుటుంబసభ్యులను ఎలా ప్రేమిస్తున్నావో అలాగ ఒక కులంతోగాని, మతంతోగాని, భాషతోగాని, ప్రాంతంతోగాని సంబంధంలేకుండా మొత్తం సృష్టినంతా నువ్వు ప్రేమిస్తే అపుడు

నువ్వు సన్యాసివి. కోరిక లేకుండా పని చేసేవాడు సన్యాసి, కర్మఫలకాంక్షలేనివాడు సన్యాసి అని పరమాత్మ చెప్పాడు. మనం ఏదైనా ఒక సబ్జక్టును జనరల్‌గా చదివితే అంతా మనకు తెలిసిపోయింది అనిపిస్తుంది కాని మనందాని యొక్క లోతులకు వెళ్ళిచూస్తే మనకు తెలిసినది చాలాతక్కువ, తెలియనిది చాలా ఎక్కువ ఉంది అని మనకు తెలుస్తుంది. ఉన్నది ఒక్కటిఅంటే ఒక్కటే, అసలు రెండవది లేదు అని అజాతవాదంలో చెపుతారు. సాధనలేదు, సాధకుడులేడు, చావులేదు, పుట్టుకలేదు, ప్రపంచం లేదు, ఎవ్వరూలేరు, ఉన్నది ఒక్కటే అని చెపుతారు. దేహం మరణిస్తుంది, మరణించే దేహంనీవు కాదు. లోపల ఉన్న వాసనలను బట్టి మనస్సు చలిస్తూ ఉంటుంది, చలించే మనస్సు నీవుకాదు. నీవు ఆత్మవే. ఉన్నది ఒక్కటి అంటే ఒక్కటే మిగిలినది అంతా నీ మనస్సుయొక్క కల్పితం. ఇలా అనుకోండి, ఇలా ఊహించుకోండి అని భగవాన్ చెప్పరు, ఆయన బోధనలో అనకోవటాలు ఊహించు కోవటాలు లేవు. నేను ఉన్నానని ఈ దేహం ఇంతవరకు ఎవరితోను చెప్పలేదు, నేను ఉన్నానని ఈ ప్రపంచం ఎవరితోనూ చెప్పలేదు. నేను ఉన్నానని దేవుడు చెప్పటంలేదు. దేహం ఉందని, లోకంఉందని, దేవుడు ఉన్నాడని నీవుచెపుతున్నావు. ఆచెప్పేవాడు ఎవడు? మనందరకు కూడా ఎవరిదేహం అంటేవారికి చాలాఇష్టం, దానికోసమే మనంచాలామందితో పేచీలు పెట్టుకుంటాము, కాని అది మనలను మోసంచేసి, విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోతుంది.

ధూర్జటి శ్రీకాళహస్తీశ్వరశతకంలో ఏమి చెప్పాడంటే 100 సం॥లు బతికినవాడుకూడా ఇంకాబతకాలని, డాక్టరును నమ్ముతున్నాడు, మందులను నమ్ముతున్నాడు, ఏవో గ్రహాలను నమ్ముతున్నాడు కాని భగవంతుడుని విశ్వసించటంలేదు. భగవంతుడిని స్మరించటంలేదు. నన్ను అజ్ఞానంలోనుండి విడుదలచేసి ఆత్మజ్ఞానాన్ని ప్రసాదించు అని ప్రార్ధనచేయటంలేదు, 100 సంవత్సరాలనుండి ఈ ప్రపంచాన్ని చూస్తున్నావు. ఇంకా ఎన్నాళ్ళు చూస్తావు, ఊరుపొమ్మంటోంది, వల్లకాడు రమ్మంటోంది అయినా నారాయణ స్మరణచేసుకోవాలనే బుద్ధి నీకు రావటంలేదు అన్నాడు ధూర్జటి. నీవు పరమపవిత్రుడవు కృష్ణా, నీలీలలు వినటంవలన, నీరూపాన్ని ధ్యానించటంవలన, నీనామాన్ని స్మరించటంవలన మేము పవిత్రులవుతాము. ఆత్మజ్ఞానం వలన మనకు శాంతి కలుగుతుంది, శక్తి కలుగుతుంది. అది అందరికి సాధ్యమే. దానికి కృషి చేయాలి. మనం ఏవస్తువు నయితే పొందాలి అనుకుంటున్నామో దాని గురించి శ్రవణంచెయ్యాలి. అలా శ్రవణం చేయగా చేయగా దానిరుచి మనకు తెలుస్తుంది. దానిని పొందాలి అనే బుద్ధిమనకు కలుగుతుంది. మన హృదయంలో ఉన్న సద్వస్తువుయొక్క అనుభవాన్ని పొందటానికి తగిన యోగ్యత సంపాదించటానికే మంచివిషయాలు శ్రవణంచేయటం, సత్పురుషుల సహవాసంచేయటం,

పూజ జపం ధ్యానం ఇవి అన్నీ కూడా దాని కోసమే. ఉపనిషత్తులలో సేవ, త్యాగంగురించి చెప్పాడు. నీ దేహప్రారబ్ధాన్ని బట్టి నువ్వు ధనవంతుడివి అవ్వవచ్చు, ఇతరులకు సహాయసహకారములు అందించే శక్తి నీకు ఉండవచ్చు, అధికారం రావచ్చు ఇవన్నీ నీవు పవిత్రుడవు అవ్వటానికి ఉపయోగించుకో. నువ్వు పదిమందికి సహాయంచేసావు అనుకో నేను ఏదో ఎక్కువవాడిని అని, వారు తక్కువవారని అనుకొంటే నువ్వు అజ్ఞానంలో కూరుకొనిపోతావు. నువ్వు పవిత్రుడవు అవ్వాలంటే స్వాతిసయం ఉండకూడదు.

మనం కొన్ని పాఠాలు నేర్చుకోవటానికి ఈ భూమి మీదకు వచ్చాము. గ్రంధాలు చదవటంకంటే జీవితంలో అనుభవం ద్వారా తెలుసుకునే విషయాలు కొన్ని ఉంటాయి. మనచేత చూడబడే ఈ ప్రపంచం మంచిది కాదు, చెడ్డది కాదు. అద్దంలో నీ ముఖాన్ని చూసుకుంటున్నావు. నీ ముఖం శుభ్రంగా ఉందా, నీ ముఖం మీద దుమ్ముందా అనేది అద్దం చూపిస్తుంది. నీముఖంలో ఉన్నదే చూపిస్తుంది లోకంకూడా అటువంటిదే. నీలో ఉన్న ప్లస్ పాయింట్లు ఏమిటి, మైనస్ పాయింట్లు ఏమిటి అనేది లోకం చూపిస్తుంది. ఈ భూమి మీదకు వచ్చినందుకు ఈ లోకాన్ని ఉపయోగించుకుని నీలోని ప్లస్ పాయింట్లు ఏమిటి, మైనస్ పాయింట్లు ఏమిటి అని తెలుసుకొని ప్లస్‌పాయింట్లు వలన స్వాతిసయం పెట్టుకోకుండా, నీలో మైనస్ పాయింట్లు ఉంటే వాటిని తొలగించుకోవటానికి ప్రయత్నం చెయ్యాలి. నీలోని బలహీనతలను లోకం చూపిస్తుంది. ప్రయత్నంచేసి ఆ బలహీనతలను తొలగించుకొంటే నీలోపల ఉన్న సద్వస్తువు తనంతటతానుగా నీకు వ్యక్తమవుతుంది. లోపల ఉన్న సద్వస్తువు అది తెలుసుకొనేది కాదు, అది తెలియబడేది. అది నీ ఇంద్రియాలకు, మనస్సుకు, బుద్ధికి, తెలిసేది కాదు, దానికి ఎవరి మీద అయితే దయ కలిగిందో అది వారికి తెలియబడుతుంది. భగవంతుడిలో చాలా గొప్ప గుణాలు ఉంటాయి. ఆయనలో ఉన్న దయాగుణం రూపం దాల్చితే వాడే గురువు. గురువుకు రక్షించటమే కాని శిక్షించటం లేదు. తప్పిపోయిన గొఱ్ఱెలు అంటే నాకు ఇష్టం అని ఏసుప్రభువు అంటాడు. అంటే అహంభావనలో పడి, అజ్ఞానంలోపడి కొట్టుకొని పోయేవారిని చేరదీసి బాగుచేస్తాను.

కొంతమంది అంటారు మేము పది రోజులు జపంచేసాము, ధ్యానం చేసాము, ఇంకా ఎంతకాలం చేయాలి అని అంటారు. మరి మీరు రోజూ అన్నం ఎందుకు తింటున్నారు. పదిరోజులు తిని ఇంక అన్నం ఎందుకని అన్నం తినటం మానివేస్తున్నారా? లేదు. అలాగే మీరు చివర శ్వాసవరకు జపం, ధ్యానం చేస్తూనే ఉండాలి. జపం వలన, ధ్యానం వలన శరీరానికి శక్తి వస్తుంది, మనస్సుకు శాంతి వస్తుంది. నువ్వు ఏదిగా ఉన్నావో దాని తాలూక అనుభవం పొందటానికి శరీరానికి శక్తి ఉండాలి, మనస్సుకు శాంతి ఉండాలి. నిరంతరం

భగవంతుడిని స్మరించటం వలన, ఆయనను ధ్యానించటంవలన, ఆయన యొక్క ఔన్నత్యాన్ని శ్రవణం చేయటం వలన మీరు పవిత్రులవుతారు. మీరు కోరిక లేకుండా పని చెయ్యటం వలన మీ బుద్ధిలో ఉన్న దోషాలు పోతాయి, మీరు బాగుపడతారు. మీ డ్యూటీని మీరు శ్రద్ధగా చెయ్యటమే ధర్మం. మనం మోటివ్‌లెస్‌గా, డిజైర్‌లెస్‌గా పనిచేస్తూ ఉంటే చిత్తశుద్ధి కలుగుతుంది. ఈ పదిమందికి సహకారం చేస్తే మనకు ఓట్లు వేస్తారని పనిచేస్తూ ఉంటే అది మోటివ్‌లెస్‌గా, డిజైర్‌లెస్‌గా పనిచెయ్యటం కాదు. ఏదో గౌరవం ఆశించి, ఓట్లు ఆశించి నీవు పనులు చేస్తూ ఉంటే వాటి వలన లోకం నిన్ను మెచ్చుకోవచ్చుకాని నీకు చిత్తశుద్ధి కలుగదు, ఆత్మజ్ఞానానికి అర్హుడవు కాలేవు. మనకు ఇష్టమైన అవతార పురుషుడినిగాని, గురువునుగాని తీసుకునిఆయన నామాన్ని స్మరిస్తూ, ఆయన రూపాన్ని ధ్యానిస్తూ ఉంటే మనస్సు యొక్క చాపల్యం తగ్గుతుంది, మనస్సుకు ఏకాగ్రత కలుగుతుంది. అంతఃకరణశుద్ధి ఉన్నవాడికి దాని తాలూక జిజ్ఞాస కలుగుతుంది. ఎక్కడో ఏదో ఉంది అనుకున్నాము, అది మన హృదయంలోనే ఉంది అని దానిని పొందటానికి ప్రయత్నం చేస్తాడు, అపుడు అది అనుభవంలోనికి వస్తుంది, అదే ఆత్మజ్ఞానం. ఆత్మజ్ఞానం కలిగాక ఇంకవాడికి పునర్జన్మ ఉండదు, ప్రకృతిని దాటి వెళ్ళిపోతాడు, వాడికి దేహంఉండటానికి, దేహం లేకపోవటానికి తేడా ఏమీ కనిపించదు, వాడు ఆత్మజ్ఞాని. అర్జునా! ఉన్నవస్తువు ఉన్నట్లుగా నీకు తెలియాలంటే నాపట్ల భక్తివలననే అది సాధ్యం అన్నాడు పరమాత్మ. భగవద్గీత అర్జునుడి కోసం చెప్పలేదు. ఒక్క అర్జునుడి కోసం అయితే కర్మయోగం చెపితే చాలు కాని భక్తియోగం, ధ్యానయోగం, జ్ఞానయోగం ఇవిఅన్నీ ఎందుకు చెప్పాడంటే జీవకోటిని ఉద్ధరించడానికి అర్జునుడిని నెపంగా పెట్టుకుని చెప్పిందే భగవద్గీత. భగవంతుడే మనకు తల్లి, తండ్రి, గురువు మూడూ ఆయనే. ఆయన దయలేకుండా మనకు శాంతి కలుగదు.

ఏమనిషికి చనిపోవాలని లేదు, అందరికి ఉండాలనే ఉంది. దేహంపోతే తాను ఉండనని వాడు అనుకొంటాడు. ఈ దేహం పోయిన తరువాత కూడా తాను ఉంటానని వాడికి తెలియటంలేదు. అందుచేత దేహం కాపాడుకోవటానికి అన్ని విధాలా ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ఆత్మజ్ఞానం కలిగినపుడు వాడికి సత్యం గోచరించటమే కాదు, వాడు అనంతమైన శాంతిలో, ఆనందంలో ఊగిసలాడుతూ ఉంటాడు, ఈదేహంఉన్నా లేకున్నా తాను ఉంటాను అన్న సంగతి వాడికి తెలుస్తూఉంటుంది. జ్ఞాని ప్రాణం పోయినపుడు అది హృదయగతమవుతుంది, మనం వెళితే స్వర్గానికో లేక నరకానికో వెళతాము, లేకపోతే మరల ఇక్కడకు సిద్ధమవుతాము. జ్ఞానికి రావటంలేదు, పోవటంలేదు. అంతటా తాను అయినవాడు ఎక్కడికి పోతాడు. మనం శరీరం ఎక్కడ ఉంటే అక్కడ ఉన్నాము అనుకొంటాము. మనది

శరీరగతమైన జీవితం, మనోగతమైన జీవితం, మనకు దేహబుద్ధి ఉంది కాని ఆత్మబుద్ధిలేదు. మనకు ఆత్మానుభవం కలిగినపుడు ఆత్మఅంతటా ఉంది కాబట్టి మనం అంతటా ఉన్నాము అనే బుద్ధి కలుగుతుంది. అప్పుడు కాలాన్ని, దూరాన్ని అతిక్రమిస్తాము, ప్రకృతిని అతిక్రమిస్తాము. జీవుడికి వికారాలు ఉన్నాయి, పంచభూతాలకు వికారాలు ఉన్నాయి కాని లోపల ఉన్న బ్రహ్మంకు వికారాలు లేవు, అది వికార రహితం, ఉపాధి రహితం. మీరు విసుగు వచ్చేలా సద్గురువును శ్రవణం చేయాలి, శ్రవణంచేయకపోతే ఏమీ తెలియదు. మీకు ఆత్మజ్ఞానం రాదేమో అని అనుకోవద్దు. మీకు అందరికి ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది. ఇప్పడే ఇక్కడే ఈశరీరం చనిపోకముందే ఈ భూమి మీద ఉండగానే ఇంత శాంతి వస్తుందని ఎప్పడూ అనుకోలేదే అని మీరు ఊహించటానికి వీలులేనటువంటి శాంతి, స్వతంత్రమైన శాంతి మీకు అనుభవంలోనికి వస్తుంది, అది ఆత్మజ్ఞానం వలననే సాధ్యం.

మీ ఇంట్లోని వారు మిమ్మల్ని ప్రేమించవచ్చు, మీరు వారిని ప్రేమించవచ్చు కాని ఎవడూ మనవాడు కాదు, వారికి మనకు సంబంధంలేదు, దేవుడు ఒక్కడే మనవాడు, ఇది బాగా జ్ఞాపకం పెట్టుకోండి. భగవంతుడిని తెలుసుకొనే వరకు ఈ పుట్టుకలు, చావులు తప్పవు, ఈ యాతనలు తప్పవు. మనస్సుకు యాతనాశరీరం అని పేరు. యాతనాశరీరం ఎంతకాలం అయితే ఉందో అంతకాలం ప్రతీ జన్మలోనూ నీకు యాతనలు తప్పవు. ఖరీదైన బట్టలు వేసుకొని కారులో తిరుగుతూ ఉంటే వారిపని బాగానే ఉంది, మనకు కూడా అలా ఉంటే బాగుండును, సుఖపడవచ్చును అని అనుకొంటాము. వారు నిజంగా సుఖపడటంలేదు. జీవలక్షణాలు ఉన్నంతసేపు ఎవరికి సుఖంలేదు. వారు ఎంత దుఃఖంలో ఉన్నారో తెలియక, బాహ్యవిషయాలను చూసివారు బాగానే ఉన్నారు అని మనం అనుకొంటున్నాము, అది నిజంకాదు. వినాయకుడి బొడ్డులో ఒకడు వేలు పెట్టాడు. అక్కడ తేలు ఉంది, అది వాడిని కుట్టింది. వాడు వెంటనే వేలు తీసేసి నలుపుకొంటున్నాడు. ఏమిటి అని అడిగితే తేలుకుట్టింది అని చెప్పటానికి అభిమానం అడ్డువచ్చి, బాగానే ఉంది అన్నాడు. ఇంకొకడు వేలుపెట్టాడు, వాడిని కూడా తేలుకుట్టింది. మన జీవితాలు కూడా ఇలాగే ఉన్నాయి. మీరు బాగున్నారా అని ఎవరినైనా అడిగామనుకోండి, మేము బాగానేఉన్నాము అంటారు వారు నిజంగా బాగా లేరు. ఎప్పడూ సుఖంగా ఉండటం అనేది ఒక్క జ్ఞానికే సాధ్యం. నీకు దుఃఖ కారణం నీలోపలే ఉంది. అందులో నుండి ఎలా బయటకు రావాలో చూసుకో, దానికోసం ప్రయత్నంచెయ్యి అంతేకాని పూర్వజన్మలు తెలుసుకోవటం వలన, రాబోయేజన్మలు తెలుసుకోవటం వలన, రేపు ఏమి జరుగుతుందో తెలుసుకోవటం వలన నీకు కలిసివచ్చేది ఏమీ లేదు, అదంతా డస్టే, ఆ గొడవలోనికి వెళ్లవద్దు. చాలామంది బుద్ధుడిని నాస్తికుడు

అంటారు. అక్కడ భగవంతుడు ఉన్నాడా, లేడా అనే సమస్యకాదు. నువ్వు భగవంతుడు ఉన్నాడని నమ్ముతావు అనుకో, నువ్వు ఎప్పడూ దుఃఖంలో ఉంటున్నావు అనుకో దానివలన నీకు ప్రయోజనం లేదు. నీవు జీవించి ఉండగానే నీ హృదయంలో ఉన్న ఆత్మసుఖం వైపుకు నిన్ను తీసుకొని వెళ్ళటానికి బుద్ధుడు డైరెక్టుగా పని చేసాడు, ఆయన చర్చల జోలికి వెళ్ళలేదు. చర్చలలోనికి వెళ్ళితే అహంకారం పెరుగుతుంది. నీవు తర్కంలోనికి వెళ్ళవద్దు, తర్కం వలన సత్యం తెలియబడదు.

భగవాన్‌కు మీరు అందరూ బాగుపడటం ముఖ్యం. అంతేగాని ఏదో ఒక సిద్ధాంతం చెప్పి దూడను కట్రాడుకు కట్టినట్లుగా దానికి మీ అందరిని కట్టివేయాలనే ఉద్దేశ్యం ఆయనకు లేదు. మీరు ఏమార్గంలో ప్రయాణం చేసినా అవిద్యనుండి బయటకు రావాలి. శరీరానికి చావు ఉంది కాని సాధనకు చావులేదు. మీరు కష్టపడి ఈ జన్మలో ఎంతవరకు జపధ్యానాదులు చేసుకొన్నారో రాబోయే శరీరంలో అది కంటిన్యూ అవుతుంది. ఇలా మీరు అనేక జన్మలు సాధనచేసి మీరు పవిత్రులయితే కదా మీకు ఆత్మజ్ఞానం కలిగేది అని పరమాత్మ గీతలో చెప్పాడు. మీరు చేసిన మంచి నశించదు. మంచి చేసినవాడికి దుర్గతి లేదు అని పరమాత్మ చెప్పాడు. భగవంతుడు చెప్పిన మాటను ప్రమాణంగా పెట్టుకోండి. భగవంతుడు చేయమని చెప్పిన పనిని చెయ్యండి. శాస్త్రాన్ని ప్రమాణంగా పెట్టుకొని జీవించండి, సత్వగుణాన్ని అభివృద్ధి చేసుకోండి. మీరు సాధన విడిచిపెట్టవద్దు మన శరీరం చనిపోయినపుడు దేహగతమైన చరిత్ర ముగిసిపోతుంది కాని సాధనగతమైన చరిత్ర పోదు, అది రాబోయే జన్మలో కంటిన్యూ అవుతుంది, మీరు తొందరగా తరించటానికి అవకాశం ఉంటుంది. మీరు చేసే ప్రయత్నం శ్రద్ధగా చేసుకోండి, మీకు కాలం కలిసివస్తుంది. మాకు ఆపని అవ్వలేదు, ఈ పని అవ్వలేదు అని చాలామంది కంగారుపడుతూ ఉంటారు, అది అహంకారానికి గుర్తు. వినయం, విధేయత లేకపోవటంవలన, భగవంతుని యందు గౌరవం లేకపోవటం వలన ఇటువంటివి అన్నీ వస్తున్నాయి. భగవంతుని యందు ప్రేమ కలిగిఉండాలి, భక్తి కలిగిఉండాలి. భగవంతుడి దగ్గర మనం ఉపదేశం పొందాలి కానీ మనం భగవంతుడిని ఆదేశించకూడదు. కోరిక లేకపోతే పని అవ్వదేమో అనుకొంటారు. మీ ప్రారబ్ధంలో కనుక ఉంటే కోరిక లేకపోయినా నూటికి నూరుపాళ్ళు ఆపని అవుతుంది. నీకు అంతా మంచే జరుగుతుంది, చెడ్డఏమీ జరగదు. ఎప్పడైనా ఏదైనా చెడ్డజరిగినట్లు నీకు అనిపించినా భవిష్యత్‌లో ఏదో మంచి జరగటానికే అలా చేసాడు. కాలం కలిసి వచ్చినపుడు, అనుకూల పరిస్థితులు ఉన్నపుడు అందరు బాగానే ఉంటారు. కాలం కలిసి రానపుడు, పరిస్థితులు అనుకూలంగా లేనప్పడు కూడా సహనంగా, శ్రద్ధగా, భగవంతుడి పట్ల ప్రేమగా, భక్తిగా

ఉంటే ఆ కలిసిరానికాలం కూడా భవిష్యత్‌లో రెట్టింపు కలిసి వచ్చేలా ఈశ్వరుడు అనుగ్రహిస్తాడు. మీరు ఏవిషయానికి తొందరపడకండి, వేగిరపడవద్దు. నీ సంకల్పం మీద నీకు గౌరవం ఉంది కాని ఈశ్వరసంకల్పం మీద నీకు గౌరవం లేదు. భగవంతుడి సంకల్పం మీద నిజంగా మనకు గౌరవం ఉంటే మనలను అసలు దుఃఖం ముట్టుకోదు. మీలో ఎవరికైనా అశాంతి, దుఃఖం, టెన్షన్ వస్తూ ఉంటే మీకు భగవంతుడి సంకల్పం మీద గౌరవం లేదు అని అర్థం. ఏవో చిలుకపలుకుల్లా పలుకుతున్నాము, చదువుతున్నాము అలాకాదు. నీ సంకల్పాన్నీ తీసి ఒక ప్రక్కనపెట్టి, ఆయన సంకల్పమే నెరవేరు గాక, ఆయన ఇష్టమే నా ఇష్టం అని హృదయ పూర్వకంగా అనుకొంటే, ఆ దృక్పథం కనుక కలిగితే మరుక్షణంలోనే మిమ్మలను ఆత్మజ్ఞానంతో అలంకరిస్తాడు, వాడు ఈశ్వరుడు, వాడికి సాధ్యం కానిది ఏమీ లేదు. భగవంతుడి దయ కనుక ఉంటే మనబుద్ధితో ఆయనను అర్థం చేసుకోలేకపోయినా, రీజన్‌ను కూడా తీసి ఒక ప్రక్కనపెట్టి ఆయన దయాసముద్రాన్ని మనమీద కురిపిస్తాడు, వాడు ఈశ్వరుడు. ఆయన కుంటివాడిని పరిగెత్తించగలడు, కొండలు ఎక్కించగలడు, మూగవాడిచేత మాట్లాడించ గలడు, కళ్ళులేనివాడికి చూపును ప్రసాదించగలడు, ఇవన్నీ చేసేవాడే మిమ్మల్ని జ్ఞానంతో అలంకరిస్తాడు.

నిన్ను ఒక మార్గంలో ప్రయాణంచెయ్యమని చెప్పను, నీకు ఇష్టమైన మార్గంలో, నీమనస్సుకు తేలికగా ఉన్న మార్గంలో ప్రయాణం చెయ్యి అంటున్నారు భగవాన్. భక్తి అంటే అంత తేలిక అని మీరు అనుకోవద్దు. ఎంతో కష్టపడితేనే గాని అదిరాదు. ఈరోజు మీరు ఇక్కడ కూర్చొని శ్రవణం చేస్తున్నారు అంటే పూర్వజన్మలలో ఎంతో కొంత సాధన చేసారు కాబట్టి మీకు శ్రవణయోగ్యం వచ్చింది లేకపోతే నేను చెప్పినా మీరు వినరు. ప్రతీ శరీరం ఏదో రోజు మరణిస్తుంది. జ్ఞానం కలిగే వరకు సాధన మరణించదు. ఈ శరీరం మరణించేలోపు ఇప్పుడు మీకు ఈ శరీరంతో ఎలా తాదాత్మ్యం ఉందో అలాగ లోపల ఉన్న బ్రహ్మంతో మీకు తాదాత్మ్యం రావాలి, అపుడు మీరు తరిస్తారు. ఏదో స్వర్గలోకంలోనికి వెళ్ళటంకాదు, వెళ్ళినా అక్కడ కొన్ని భోగాలు అనుభవిస్తారు తిరిగి ఈ భూమిమీదకు రావలసిందే. గోయింగ్ ఎప్పుడైతే ఉందో కమింగ్ కూడా ఉంటుంది, అది ముఖ్యంకాదు. ప్రాణంపోయేటప్పుడు, అదే చివరి శ్వాస అనుకోండి, అప్పుడయినా ఆచుట్టం వచ్చాడా, కూతురు వచ్చిందా అని అలా చూసుకొంటూ ఉంటారు, అది కాదువయ్యా, కనీసం ప్రాణంపోయే టైములో అయినా లోపల ఉన్న బ్రహ్మంతో నీవు తాదాత్మ్యం పొందితే నీవు తరిస్తావు. అక్కడ తోటి ఈ అహంకారగతమైన జీవితం ముగిసి పోతుంది. ఇంట్లో ఉన్న మనుషులు సంసారం కాదు, వారికి మనకు అసలు సంబంధంలేదు. మన ప్రారబ్దాన్నిబట్టి

వారు, వారి ప్రారబ్దాన్నిబట్టి మనం సిద్ధమయ్యాము అంతే. ఏవో కొన్ని సంవత్సరాలు కలిసి ఉంటాము. వారిపట్ల మన డ్యూటీ ఏదో మనం చేయాలి, మన పట్ల వారి డ్యూటీ ఏదో వారు చేయాలి కాని లోపల ఇది ఏమీ నిజంకాదు అనుకొంటూ డ్యూటీ చేస్తూ దేహం చనిపోయేలోపు మన హృదయంలో ఉన్న సద్వస్తువుతో తాదాత్మ్యం పొందాలి. ఒకోసారి మీరు వందకోట్లు సంపాదించి మీ వారసులకు ఇచ్చినా వారు మీకు తద్దినం కూడా పెట్టరు, ఇదీలోకం. మీరు పని దొంగలు కావద్దు, మీడ్యూటీ మీరు చెయ్యండి కానీ హృదయాంతరాళాలలో వీరు నావారు కాదు, నేను ఆత్మకు సంబంధించిన వాడిని, వీరికి నాకు ఏమాత్రం సంబంధం లేదు అనే ఎరుక కలిగి ఉండండి. మీ ప్రాణప్రయాణ సమయంలో ఆ చివరి శ్వాసలో అయిన లోపలఉన్న సద్వస్తువుతో కనుక తాదాత్మ్యం వస్తే అపుడు కదా మీబతుకుకు సాఫల్యం అంటున్నారు. కుటుంబసభ్యులపట్ల డ్యూటీ ఏదో మీరు చెయ్యండి, వారు బాగుపడవచ్చు, బాగుపడకపోవచ్చు. భగవంతుడు మీకు ఏవైనా అవకాశములు ఇస్తే దాని ద్వారా ఎదుటివారికి సేవచేసినా, సమాజానికి సహాయపడినా అది భగవంతుడికి నివేదనగా చేయండి. స్వాతిసయం పెట్టుకోవద్దు, నీవు ఏదో మంచిపనిచేసి గర్వపడుతూ ఉంటే అది పైకి బాగానే ఉన్నా నీవు లోపల కుళ్లిపోతావు.

ఆహారం విషయంలో జాగ్రత్తగా ఉండండి. ఉప్పు, కారం తగ్గించండి. పేగులను ఉద్రేకపడనివ్వవద్దు. శారీరకఆరోగ్యం సరిగా లేకపోతే మీ బుద్ధి భగవంతుడిని స్మరించటం మానివేసి దేహం దగ్గర ఆగిపోతుంది, దేహానికి పరిమితమై పోతుంది. మానసిక ఆరోగ్యం, శారీరక ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకొంటూ వాటిని ఉపయోగించుకొని ఆత్మజ్ఞానం పొందటానికి ప్రయత్నం చెయ్యండి. మీ శరీరానికి పడని వస్తువును ఎండ్రిన్‌తో సమానంగా వదిలివేయండి. మీ శరీరం కూడా మీకు గురువే. మీరు ఆహారం తినేటప్పుడు మీకు ఎంతవరకు అవసరమో శరీరం చెపుతూ ఉంటుంది, అపుడు మానేయండి. శరీరం చెప్పినప్పటికి వినకుండా రుచికోసం ఎక్కువ తినకండి. ముందు బాహ్య విషయాల స్మరణ ఆపుచెయ్యి. సృష్టిలో అనేక ఆకర్షణలు ఉన్నాయి. లోకంలో ఉన్న ఆకర్షణలలోనికి వెళ్లకుండా నీమనస్సును ఆపుచెయ్యి. వస్తుస్మరణ, విషయస్మరణ లేకుండా నీమనస్సును నిరోధించు. భగవంతుడు మన హృదయంలోనే ఉన్నాడు. నీమనస్సును తీసుకొనివెళ్లి అక్కడ పెట్టు, అప్పడు నీమనస్సు కరిగిపోతుంది. మనస్సు నీవు కాదు అందుచేత సాధన చేస్తే అది కరిగిపోతుంది, అదే నువ్వు అయితే సాధనచేసినా అది పోదు. అశాంతి, దుఃఖం, వేదన, రోదన ఇవి అన్నీ కూడా దేహంతో తాదాత్మ్యం పొందే నేనుకు వస్తున్నాయి. ఈ నేను మీరుకాదు అని నోటితో చెప్పటం కాదు, అది మీకు అనుభవంలో తెలిసినప్పడు మీకు దుఃఖస్పర్శ కూడా

ఉండదు, దుఃఖరహితస్థితిని పొందుతారు. దేవుడు ఉన్నాడా లేడా, మీరు మంచివారా చెడ్డవారా ఇటువంటి గొడవలలోనికి వెళ్ళకుండా మిమ్మల్ని డైరెక్టుగా ఆనందసముద్రంలో, శాంతిసముద్రంలో ముంచటానికి బుద్ధుడు ప్రయత్నం చేసాడు, మానవజాతి మీద హద్దులులేని ప్రేమ ఆయనది. సమాజపరిస్థితులు ఇలా ఉన్నాయి ఏమిటి అని భగవాన్‌తో అంటే ఈ సమాజాన్ని దేవుడికి వదిలెయ్యి. నీవు పుట్టక ముందు ఈ సమాజం ఉంది, నీవు చనిపోయిన తరువాతకూడా ఈ సమాజం ఉంటుంది. సమాజాన్ని ఉద్ధరిస్తున్నామని చెపుతూ అహంకారాన్ని పెంచుకొంటున్నారు. ముందు నీవు చేసుకొనే ప్రయత్నం ఏదో చేసుకొని తరించు, ఆత్మజ్ఞానాన్ని పొందు. సమాజానికి ఏది ఆధారంగా ఉందో, నీకు ఈ సృష్టికంతా కూడా అదే ఆధారంగా ఉంది, నీవు దానిని పొందు. నీద్వారా జరగవలసింది ఏదో అది జరుగుతుంది, అది నీకు సంబంధంలేదు. నీవు జ్ఞానాన్ని పొందకుండా, సుఖస్థితిని పొందకుండా, నీ స్వరూపాన్ని నీవు పొందకుండా సమాజాన్ని ఏమి ఉద్ధరిస్తావు. నీ అజ్ఞానాన్ని అవిద్యను సమాజానికి పంచిపెడతావా. ఇంట్లో ఏడవటం మానివేసి వీధిలోకి వచ్చి ఏడ్చి, నీ దుఃఖాన్ని, అశాంతిని సమాజానికి పంచిపెడతావా. చాలా మంది ఎలా ఉంటారు అంటే పరిస్థితులు బాగుంటే వచ్చిన సుఖాన్ని వారే అనుభవిస్తారు, పరిస్థితులు బాగాలేకపోతే, వచ్చిన దుఃఖాన్ని సమాజానికి పంచిపెడతారు, ఎంత గొప్పవారో చూడండి. కాలగతి ఎప్పడూ ఒకలాగ ఉండదు. కాలగతి నీకు అనుకూలంగా ఉన్నప్పడు ఎలా ఉన్నావో, ప్రతికూలంగా ఉన్నప్పడు ఎలా ఉన్నావో ఈశ్వరుడు చూస్తూ ఉంటాడు, దానిని బట్టి మార్కులు వేస్తాడు. కొంతమంది కాలం అనుకూలంగా ఉంటే పొంగిపోతారు, కాలం ప్రతి కూలంగా ఉంటే కుంగిపోతారు. ఇంత హెచ్చుతగ్గులు ఉన్న మీకు జ్ఞానం ఇవ్వటానికి భగవంతుడు ఏమైనా అమాయకుడా, ఆయన సర్వజ్ఞుడు, సర్వ శక్తిమంతుడు. పరిస్థితులు అనుకూలంగా ఉన్నా, ప్రతికూలంగా ఉన్నా నీవు నిర్మలంగా ఉండగలిగితే ఆయన దయ మనమీద వర్షిస్తుంది.

జాగ్రదవస్థ, స్వప్నావస్థ, సుషిప్తవస్థ ఈ మూడూ అసత్యం, ఈ మూడు అవస్థలకు సాక్షిగా ఉన్నవాడు మాత్రం నిజం. గాఢనిద్రలో మన మనస్సు తన మూలమైన హృదయం లోనికి వెళ్ళిపోతుంది. మనం జాగ్రదవస్థలో ఉండగా ప్రయత్నం చేసి ఎరుకతోటి మన మనస్సును హృదయంలోనికి పంపగలిగితే, అక్కడ ఉంచగలిగితే మనస్సు నశిస్తుంది, మనకు బ్రహ్మానుభవం కలుగుతుంది. భగవాన్ దగ్గరకు ఒకరు వచ్చి దేవుడు లేడు అని చెపుతున్నారు. దేవుడులేడు అని ఎవరు చెపుతున్నారు అని భగవాన్ అతనిని అడిగారు. నేనే చెపుతున్నాను అన్నాడు. దేవుడు లేడని నీవు ఉండి చెపుతున్నావా, నీవు లేకుండా చెపుతున్నావా అన్నారు. నేను ఉండే చెపుతున్నాను అన్నాడు. ఆ ఉండటమే దేవుడు అన్నారు భగవాన్. నీకు ఏమార్గం

నచ్చుతుందో ఆ మార్గంలో ప్రయాణం చెయ్యి, ఇతరులను ఏ విషయంలోనూ అనుసరించవద్దు. ప్రతీదీ కాల ప్రవాహంలో కొట్టుకొనిపోతుంది. పెద్దపెద్ద సామ్రాజ్యాలే కాలప్రవాహంలో కొట్టుకొనిపోయాయి. మనకు డబ్బు ఎక్కువ ఉందా, లేదా అనేది ముఖ్యం కాదు. ఫైనాన్షియల్ డిసిప్లెన్ లేనప్పడు నీకు వెయ్యికోట్లు ఉన్నా నీకు సుఖం లేదు. నీవు ఏదైనా చేసినప్పడు కలిసిరాకపోతే అది వేరే విషయం కాని ఇప్పడు దేశంలో చాలామంది దారిద్ర్యాన్ని కొనితెచ్చుకొంటున్నారు. ఆర్థిక పరమైన క్రమశిక్షణ మీకు ఉందో, లేదో అది చూసుకోండి. కాలప్రవాహంలో మన శరీరమే పోతుంది, డబ్బు పోవటంలో ఆశ్చర్యం ఏముంది. నేర్చుకొన్నవి, తెచ్చిపెట్టుకొన్నవి ఏవీ సహజంకాదు. ఏదైతే నిర్మలంగా, సహజంగా ఉంటుందో, దేని స్వరూపం అయితే ఆనందమో అది మాత్రమే ఎప్పడూ ఉంటుంది కాని మన ఇంద్రియాలతోటి, మనస్సుతోటి, బుద్ధితోటి నేర్చుకొన్నవి ఒక కాలంలో నేర్చుకొంటాము, ఇంకో కాలంలో పోతాయి. నేర్చుకొన్నది అంతా మానవుడు మర్చిపోవలసిందే ఎందుచేతనంటే అది నిజం కాదుకాబట్టి. పెద్దమర్రిచెట్టు అంతా చిన్న విత్తనంలో ఎలా ఇమిడిఉందో అలాగ మొత్తం ఖగోళం అంతా కూడా ఈ జన్మలు, పుణ్యాలు పాపాలు, స్వర్గాలు నరకాలు ఇవి అన్నీకూడా దేహము నేను అనే మూలతలంపు మీద ఆధారపడి ఉన్నాయి. మర్రి విత్తనంలో నుండి పెద్ద చెట్టు ఎలా వస్తోందో అలాగ నేను అనే మూలతలంపులో నుండి ఇవి అన్నీ వస్తున్నాయి. ఏది వచ్చిన తరువాత ఇవి అన్నీ వస్తున్నాయో దానిని విచారణ చేసి తొలగించుకొంటే నీపని పూర్తి అయిపోతుంది. గ్రహాల గొడవలు, నక్షత్రాల గొడవలు, మహిమల గొడవలు ఇవి ఏమీ వద్దు. నీ మనస్సును అక్కడ ఆపుచెయ్యవద్దు, నీవు ఏదైతే పొందాలో దాని మీద నీ మనస్సును గురిపెట్టు. మనకు ఏదో సంకల్పం వస్తూ ఉంటుంది కదా దానిని తీసి ఒక ప్రక్కనపెట్టి, భగవంతుడి సంకల్పాన్ని అక్కడ పెట్టు, అదే శరణాగతి.

గజేంద్రమోక్షంలో మొసలి ఏనుగును ఎంత గట్టిగా పట్టుకొందో ప్రతీమనిషిని వాడి అహంకారం అంత గట్టిగా పట్టుకొంది. ఎంతటివారైనా అహంకార దాసులేకదా. ఇప్పటివరకు ఎవరికోసం అయితే జీవించిందో, ఎవరికి సహాయం చేసిందో ఆ ఏనుగులు అన్నీ ఒడ్డుకు వచ్చేసాయి. కష్టం వచ్చినప్పడు అన్నీ వదిలేసాయి, మనుషులు కూడా అంతే. మనకు చాలామంది స్నేహితులు ఉన్నారు అనుకోండి కష్టం వచ్చినప్పడు అందరూ మనలను వదిలేస్తారు, మన గురించే గజేంద్రమోక్షం కథ చెప్పారు. ఇది జీవుడి పరిస్థితి, ఇది మానవ స్వభావం, ఇది తెలుసుకొని మనం జీవించాలి. భగవాన్ అయితే ఈ గోల నీకెందుకు, ఏదైతే పొందాలో నీ మనస్సును తీసుకొనివెళ్ళి దానిమీద పెట్టు అంటారు. ఇటువంటి విషయాలు ఎందుకు చెపుతున్నాను అంటే లోకానుభవం కోసం చెపుతున్నాను, కష్టకాలం

వచ్చినప్పుడు మనకు ఉపయోగపడాలి. మనకు ఏదైనా కష్టకాలం వస్తే గురువే రక్షించాలి, భగవంతుడే రక్షించాలి. మనలను గొప్పవారు అని చెప్పేవారంతా మనకు కష్టం వచ్చినప్పుడు వదిలేసి వెళ్ళిపోతారు కాని మనలను విడిచిపెట్టకుండా ఉండేవాడు మన గురువు మాత్రమే అంటే ఒకరిని విమర్శించటం కాదు, లోకం పోకడ అటువంటిది. నీకు వందకోట్ల డబ్బు ఉంటే అందరూ స్నేహితులే, అందరూ చుట్టాలే. ఏదో కారణం వలన వందకోట్లు పోయింది అనుకో మీకు ఎవరు చుట్టం కనబడడు, స్నేహితుడు కనబడడు. మీరు లోకానికి ఏదైనా మంచిచేస్తే అది భగవంతుడికి నివేదనగా, నైవేద్యంగా చేయండి అంతేగాని దానివలన గర్వం తెచ్చుకొంటే మూలంలో కుళ్ళిపోతారు. మీరుచేసేపని వివేకవంతంగా ఉండాలి, మీరుచేసే మంచిపని ఇహపరాలకు బ్రిడ్జిగా ఉండాలి. మీరు కర్మచేస్తూ ఉంటే సరిపోదు కర్తలేని కర్మ చేయండి అన్నారు భగవాన్. కర్తలేని కర్మ చేస్తూ ఉంటే కర్మ కూడా అకర్మ అయిపోతుంది, అప్పుడు నీవు చేసిన చేయనివాడితో సమానము. మీరు అహంకారంతో మంచిపని చేస్తే అది పుణ్యంగా వచ్చి మిమ్మల్ని బంధిస్తుంది, అది సంసారం కాదు అనుకొంటున్నారేమో అది కూడా సంసారమే. మిమ్మల్ని బంధించేది ప్రతీదీ సంసారమే. కర్తృత్వం లేకుండా మీరు కర్మచేస్తూ ఉంటే అది మిమ్మల్ని బంధించదు. ఇతరులకు ఏదైనా చేసేటప్పుడు వారి హృదయంలో ఉన్న భగవంతుడిని చూడండి. అప్పుడు అది పని అవ్వదు, పూజ అవుతుంది, అది మిమ్మల్ని బంధించదు, అది ఆత్మజ్ఞానానికి దారి చూపిస్తుంది.

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 23-08-05, పాలకొల్లు

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా!

ఈరోజు పంచముఖి ఆంజనేయస్వామివారి ప్రాంగణంలో మనం సభ ఏర్పాటు చేసుకొన్నాము. ఆంజనేయస్వామి సేవాతత్పరుడు. నేను, నాది ఈ రెండూ లేనివాడు, పరిపూర్ణమైన జ్ఞానంకలవాడు. ఈ గోడ ప్రక్కన ఏమి ఉందో మనకు తెలియదు, రేపు ఏమి జరుగుతుందో మనకు తెలియదు, రాబోయే జన్మలో మనం ఎక్కడకు వెళతామో మనకు తెలియదు, మనందరము జీవులము. కాని 100 సంవత్సరాల తరువాత కూడా ఫలానా రోజున ఫలానా గంటలో ఏమి జరుగుతుందో తెలిసినవాడు పరమాత్మ, భూతభవిష్యత్ కాలాల గురించి పూర్తిగా ఆయనకు తెలుసు. మనం తెలివి తక్కువవారము లేకపోతే కొంచం తెలిసినవారము, ఆ కొంచం తెలిస్తేనే మనకు గర్వం వచ్చేస్తోంది, పొగరుబోతుతనం వచ్చేస్తోంది. పరమాత్మకు అన్నీ తెలుసు కాబట్టి ఆయన అణిగి ఉన్నాడు, మనకు ఏమీ తెలియదు కాబట్టి ఎగిరి ఎగిరి పడుతున్నాము. మనకు రామచంద్ర ప్రభువు యొక్క అనుగ్రహం ఉంటే, ఆంజనేయస్వామి యొక్క అనుగ్రహం ఉంటే మన బుద్ధిలో ఉన్న దోషములు అన్నీ భూషణములుగా

మారిపోతాయి అని తులసీదాసు అన్నాడు. ఒక రామభక్తుడికి కళ్ళు సరిగా కనబడేవి కావు. నాకు కళ్ళు సరిగా కనబడటం లేదు కళ్ళు ఇవ్వు రామా అని ఆ భక్తుడు అడగటం లేదు. కళ్ళకు గుడ్డితనం రావచ్చు, కాళ్ళకు కుంటితనం రావచ్చు, నోటికి మూగతనం రావచ్చు, ఈ శరీరం నేను కాదు, ఈ మనస్సు నేను కాదు, ఈ అవయవాలు నేను కాదు. మనకు కళ్ళు కనిపిస్తూ ఉన్నా 1000 సంవత్సరాలు జీవించము కదా. కళ్ళకు గుడ్డితనం ఉంది కాని లోపల ఉన్న చైతన్యానికి గుడ్డితనం లేదు. శరీరం పుడుతుంది, పెరుగుతుంది, మరణిస్తుంది, అది శరీరానికి సంబంధించిన ధర్మాలు. మనస్సు ఒకోసారి శాంతిగా ఉంటుంది, ఒకోసారి అశాంతిగా ఉంటుంది, ఉద్రేకాలు వస్తూ ఉంటాయి, ఇవన్నీ మనస్సులోని రోగాలు, మనస్సుకు అనేక వికారాలు రావచ్చు. కాని చైతన్యంలో ఇవి ఏమీ లేవు. అటువంటి చైతన్యం అంతటా ఉంది. అది నా హృదయంలో ఉంది. ఆ చైతన్యం తాలుక ఎరుక నాకు అనుగ్రహించు రామా అంతేగాని నా కళ్ళకు చూపు ఇమ్మని నేను అడగటం లేదు అంటున్నాడు ఆ రామభక్తుడు. నా శరీరానికి సంబంధించిన ఎరుక, నా మనస్సుకు సంబంధించిన ఎరుక ఇప్పుడు నాకు ఎలాగ ఉందో, అలాగ నా హృదయంలో ఉన్న మరణం లేని వస్తువు యొక్క ఎరుక నాకు కలిగించు రామా, నాకు జ్ఞానాన్ని ప్రసాదించమని అడుగుతున్నాను కాని నా గుడ్డితనం పోగొట్టమని అడగటంలేదు రామా అంటున్నాడు ఆ భక్తుడు.

భగవంతుని యొక్క అవతారములలో కృష్ణావతారం, రామావతారం రెండూ పూర్ణమైన అవతారములు. రాముడిది ధర్మావతారం, కృష్ణుడిది లీలావతారం. రాముడు నవమిరోజున పునర్వసు నక్షత్రంలో శరీరం ధరించాడు, కృష్ణుడు అష్టమి రోజున రోహిణీ నక్షత్రంలో శరీరం ధరించాడు, వీరిద్దరూ జన్మలేనివారే, జన్మలేనివాడు జన్మ తీసుకొంటాడు అది అవతారం. ఈ లోకంలో అధర్మాన్ని నశింపచేయటానికి, ధర్మాన్ని ఉద్ధరించటానికి అవసరాన్నిబట్టి శరీరాన్ని ధరిస్తాను అని పరమాత్మ గీతలో చెప్పాడు. దేవుడు ఉన్నాడు అని చెపుతున్నారు కదా, దేవుడు ఉంటే కనిపించాలి కదా, కనిపించని వాడిని మనం ఎలా నమ్ముతాము అని ఒక నాస్తికుడు భక్తుడిని అడుగుతున్నాడు. అప్పుడు ఆ భక్తుడు ఏమి చేసాడు అంటే నాస్తికుడి దవడ మీద ఒకటి గట్టిగా కొట్టాడు, ఆ నొప్పి నొప్పి అన్నాడు ఆ నాస్తికుడు. నీ నొప్పి నీకు కనిపిస్తోందా అని ఆ భక్తుడు అడిగాడు, కనిపించటం లేదు, మరి నొప్పి నీకు తెలుస్తోందా అని అడిగాడు, నొప్పి తెలుస్తోంది అని చెప్పాడు. దేవుడు కూడా అంతే అని చెప్పాడు. నీ నొప్పి నీకు ఎంత డైరెక్టుగా అనుభవంలోనికి వస్తోందో, దేవుడిని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకున్నవారు కూడా దేవుడిని అలాగే అనుభవిస్తారు. భగవంతుడు రూపరహితుడు, నామరహితుడు. భగవంతుడు శరీరం తీసుకొన్నప్పుడు కూడా తాను

శరీరమాత్రుడిని కాదని ఆయనకు తెలుస్తూ ఉంటుంది. మనకు బ్రహ్మానుభవం కలగకుండా రూపబుద్ధి, నామబుద్ధి అడ్డువస్తున్నాయి. మనకు ఆరోజుకారోజు రూపబుద్ధి, నామబుద్ధి పెరిగిపోతున్నాయి. మనం ఆత్మజ్ఞానం పొందాలంటే నెమ్మదిగా కష్టపడి, కష్టపడి రూపబుద్ధిని, నామబుద్ధిని నశింపచేసుకోవాలి. నేను మీ ఇంటికి ఎలా వస్తున్నానో, మీరు నా ఇంటికి ఎలా వస్తున్నారో అలాగే దేవుడి ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలి అని ఒక భక్తుడు అనుకొన్నాడు. ఎలాగైతే కష్టపడి, కష్టపడి దేవుడి ఇల్లు ఎక్కడ ఉందో తెలుసుకొని, దేవుడి ఇంటికి వెళ్ళాడు. తలుపు వేసి ఉంది, ఆ భక్తుడు తలుపు తట్టాడు. లోపల దేవుడు ఉన్నాడు, బయట జీవుడు ఉన్నాడు. ఎవరు వారు అని లోపల నుండి దేవుడు అడిగాడు. భక్తుడు పేరు చెప్పాడు. ఇంకొకసారి ఎవరు వారు అని అడిగాడు. పేరు, కులం ఇవి అన్నీ ఆ భక్తుడు చెపుతున్నాడు. అప్పటానికి వాడు భక్తుడే కాని ఇంకా ముగ్గలేదు. తలుపు తడుతున్నాడు, చెయ్యి నొప్పి పుడుతోంది కాని తలుపు తీయటంలేదు. దేవుడు లేడా? అంటే లోపల ఉన్నాడు. మన మాటలు వింటున్నాడు. దేహమే నేను అనే బుద్ధి వాడికి ఇంకా పోలేదు. మనలో ఏదో పొరపాటు ఉంది, దానిని సవరించుకొని మరల వద్దాము అని ఆ భక్తుడు అనుకొన్నాడు. తిరిగి వెళ్ళిపోయి కొంతకాలం ఆత్మ గురించి శ్రవణం చేసి, మననం చేసి, ఆత్మను ధ్యానం చేసి తనలో ఉన్న పొరపాటును గ్రహించి దానిని సవరించుకున్నాడు, తలుపు కొట్టినా ఎందుకు తీయలేదో తెలుసుకున్నాడు, అతనిలో వివేకం పెరిగింది, బుద్ధిసూక్ష్మత పెరిగింది. అప్పడు వెళ్ళి మరల తలుపు తట్టాడు. ఎవరు వారు? అని మరల దేవుడు లోపల నుండి అన్నాడు. అప్పడు ఈ భక్తుడు నేను అనలేదు, నువ్వే అన్నాడు. ఇక్కడ ఎవరూ లేరు, నీవే ఉన్నావు అన్నాడు. అంటే నేను పోయింది, దేవుడు మిగిలాడు. అప్పడు తలుపు తెరువబడింది, లోపలకు వెళ్ళాడు, దేవుడిలో ఐక్యమయ్యాడు.

మనందరిలోని దోషం ఏమిటి అంటే భగవంతుడు ఎక్కడో ఉన్నాడు అనుకొంటున్నాము. ఆయన అంతటా ఉన్నాడు, మనలోను ఉన్నాడు. మన చుట్టాలకంటే, మన డబ్బుకంటే, మన ఇంద్రియాలకంటే అత్యంత సమీపంలో మన దగ్గర ఉన్నవాడు దేవుడే కాని ఆయన ఎక్కడో దూరాన ఉన్నాడు అని మనం అనుకొంటున్నాము, అదే మాయ. నా మాయను ఎవరూ జయించలేరని భగవంతుడు చెప్పటానికి కారణం అదే. అందరూ దేహ సౌందర్యం చూస్తున్నారు కాని మనస్సులో ఉన్న సౌందర్యం ఎవరికి అక్కరలేదు. దేహసౌందర్యం కంటే మనస్సు యొక్క సౌందర్యం చాలా ముఖ్యం అని మనందరము మర్చిపోతున్నాము. కొంతమందికి దేహసౌందర్యం లేకపోయినా లోపల మనస్సులో గొప్ప సౌందర్యంగా ఉంటారు. దేహసౌందర్యం వేరు, మానసికసౌందర్యం వేరు. భగవంతుడు నీ దేహసౌందర్యాన్ని చూడడు,

మానసికసౌందర్యాన్ని చూస్తాడు. ఆ లోపల సౌందర్యాన్ని, ఆ జిజ్ఞాసను మనం ప్రయత్నం చేసి కలుగజేసుకోవాలి. మనం ఏ రంగంలో అభివృద్ధిలోనికి రావాలనుకొంటున్నామో వారితో సహవాసం చేయాలి కాని ఇతరులతో స్నేహం చేయకూడదు. మనం ఆత్మజ్ఞానం సంపాదించుకోవాలి అనుకొంటున్నాము అనుకోండి, ఆత్మజ్ఞానసముపార్జనలో ఎవరు ప్రయత్నంలో ఉన్నారో, ఎవరు బాగా సాధన చేసుకొంటున్నారో వారితో స్నేహం చేయాలి కాని ఇతరులతో స్నేహం తగ్గించుకోవాలి అంటే ముముక్షువులతో సహవాసం చెయ్యాలి.

ఉపనిషత్‌లలో ఇంద్రియ నిగ్రహం గురించి, మనో నిగ్రహం గురించి విశేషంగా చెప్పబడింది. నువ్వు ఆరోజుకారోజు నిగ్రహం పెంచుకోవాలి కాని ఆగ్రహం పెంచుకోకూడదు. జీవకోటి పట్ల సాధ్యమైనంత వరకు దయగా ఉండు, క్రూరత్వం పనికిరాదు. నువ్వు చేసేపనిని భగవంతుడు చూడడు, ఆ పనిచేసేటప్పుడు నీ సంకల్పాన్ని చూస్తాడు, దానినిబట్టి నీకు మార్కులు వేస్తాడు. మనకు నిగ్రహం లేకపోతే ఎటువంటి ప్రమాదాలు వస్తాయో ఈ కథ చెపుతుంది. పరీక్షిత్తు మహారాజు ఒకసారి వేటకు వెళ్ళాడు, అక్కడ ఆయనకు విపరీతమైన దాహం వేసింది. అంగిరీసుడు అనే మహర్షి ఒకచోట తపస్సు చేసుకొంటున్నాడు. ఆ రాజు అంగిరీసుడిని మంచినీళ్ళు ఎక్కడ దొరుకుతాయి అని అడిగాడు. ఆ మహర్షి మనలో లేడు, ధ్యానంలో ఉన్నాడు కాని ఆ విషయం రాజుకు అర్థం కావటంలేదు. జ్ఞాని, అజ్ఞాని ప్రక్కప్రక్కనే కూర్చొంటారు, వారి శరీరాలు అక్కడే ఉంటాయి కాని లోపలకు వెళ్ళి చూస్తే ఒకరికి ఒకరికి పోలికలు ఉండవు. జ్ఞాని ఎక్కడో ఉంటాడు, అజ్ఞాని ఈ మట్టిలో పడి ఏడుస్తూ చావటానికి సిద్ధంగా ఉంటాడు, చావును జయించినవాడు జ్ఞాని. పరీక్షిత్తు మహారాజు ఇక్కడే ఉన్నాడు కాని అంగిరీసుడు ఎక్కడో ఉన్నాడు, అసలు ఈ దృష్టిలో లేడు. మంచినీళ్ళ గురించి అడిగితే చెప్పలేదని రాజుకు కోపం వచ్చింది. ఆ ప్రక్కనే పాము కుబుసం ఉంటే దానిని తీసి ఆ ఋషి మెడలో వేసి వెళ్ళిపోయాడు. తరువాత అంగిరీసుడి కుమారుడు అక్కడకు వచ్చాడు. పాము విడిచిపెట్టిన చర్మాన్ని మా తండ్రి మెడలో వేస్తాడా? మా తండ్రిని ఇంత అగౌరవ పరచినవాడు ఎవడు? వాడు ఎవడైనా సరే వారం రోజులలో చనిపోవుగాక అని శపించాడు. కొడుకు కేకలకు మహర్షి కొంచెం కళ్ళు తెరిచాడు. ఏమిటి బాబు? అని అడిగాడు. అక్కడకు వచ్చినవారు మహర్షితో ఏమి చెప్పారు అంటే మీ దగ్గరకు వచ్చినవాడు పరీక్షిత్తు మహారాజు, మీ అబ్బాయి వాడిని వారం రోజులలో చనిపోవాలని శపించాడు అని చెప్పాడు. ఈ కథ కాలక్షేపం కోసం చెప్పటం లేదు, ఇక్కడ మీరు బాగా అర్థం చేసుకోండి. అంగిరీసుడు కొడుకును పిలిచి వాడు ఏదో పొరపాటు చేసాడు, అంతకంటే పెద్ద పొరపాటు నీవు చేసావు. పరీక్షిత్తు చేసింది పొరపాటే కాని మనం ఏమి

చేయాలి అంటే నీవు ఇలా ప్రవర్తించకూడదు, నిగ్రహం కోల్పోయావు అని వాడికి బోధించి వాడిని సరిచేయాలి. కాని నీవు పరీక్షిత్తును వారం రోజులలో చనిపోవాలని శపించావు, నీ మాట జరిగితీరుతుంది, ఆపటం నావల్ల కూడా కాదు. వారం రోజులలో చనిపోతాడని పరీక్షిత్తుకు తెలియదు అందుచేత నీవు వారం రోజులలో చనిపోతావని పరీక్షిత్తుకు కబురు పంపు, వాడు రాజ్యానికి అధికారి. వారం రోజులలో అంతా చక్కపెట్టుకొని దేవుడిని స్మరించుకొంటాడు. అయిపోయినది ఏదో అయిపోయింది, ఇప్పడు అయినా వాడిని బాగుచేద్దాము అని కొడుకుతో చెప్పాడు. ఆయన ఎంత మంచివాడో, ఎంత గొప్పవాడో చూడండి. వాడికి కోపం అంటే వాడికంటే ఎక్కువ వీడికి కోపం, వాడు అసూయపడుతున్నాడు అంటే వాడికంటే ఎక్కువ వీడు అసూయ పడటం, అంటే తోటి మానవుడి క్షేమం కోరటం తగ్గిపోయింది. ఇక్కడ నుండి కలియుగం ప్రారంభమయింది.

భగవంతుడు అనేవాడు ఒకడు ఉన్నాడు. వాడు దయాస్వరూపుడు, అనుగ్రహ స్వరూపుడు అని గుర్తింపు కూడా మనకు లేదు. అవతారపురుషులకు సొంతప్రారబ్ధం ఉండదు. మంచివారి పుణ్యప్రారబ్ధం, చెడ్డవారి పాప ప్రారబ్ధం కలిపి ఆ శరీరానికి ప్రారబ్ధం వస్తుంది అని చెప్పారు. మంచి వారిని రక్షించటానికి, చెడ్డవారిని శిక్షించటానికే ఆ శరీరం వస్తుంది. వాడు శరీరం ధరించినప్పడు కూడా ఆ శరీరం తాను కాదని వాడికి తెలుస్తూ ఉంటుంది. మనందరం పుట్టాము అనుకొంటాము, భగవంతుడు జన్మ తీసుకొన్నా తాను జన్మరహితుడనని వాడికి తెలుస్తూ ఉంటుంది. దేవుడికి, జీవుడికి ఉన్న తేడా అదే. ఏ విషయంలోను అతి పనికిరాదు. సాధన అభివృద్ధి పొందాలంటే తగుమాత్రంగా ఉండాలి. ఆహారవిషయంలో బహుజాగ్రత్తగా ఉండాలి. మీ పని ఏదో మీరు చేసుకోవాలి అంతేగాని రోడ్డుమీద కనిపించిన పనులు అన్నీ నెత్తిన వేసుకోకూడదు. ఇప్పడు రోజులు ఎలా ఉన్నాయి అంటే మంచి చేయటానికి వెళితే చెడ్డ ఎదురువస్తోంది, ఉపకారం చేయటానికి వెళితే అపకారం ఎదురువస్తోంది, కలియుగ ప్రభావం అది. ప్రపంచానికి సేవచేయాలని ఉంది అని ఒకరు భగవాన్‌తో అంటే అసలు ప్రపంచం ఉందో, లేదో తెలుసుకో ఉంటే సేవ చేద్దువుకాని లేకపోతే లేదు అన్నారు. మనస్సు అనేది ఉందో లేదో ముందు తెలుసుకో, మనస్సు లేకపోతే నిగ్రహంతో పనిలేదు, మనస్సు ఉంది అనుకొంటే అప్పడు దానిని నిగ్రహించు. మనం సేవ చేసినా, నేను ఎవడను అనే విచారణ చేసినా, నిష్కామకర్మ చేసినా అహంభావ రహిత స్థితిని పొందటానికే ఇవి అన్నీ చేస్తున్నాము అని మర్చిపోవద్దు. మనం ఏది సాధించిన భగవంతుని అనుగ్రహం వలననే సాధ్యమవుతుంది కాని మన తెలివితేటల వలన కాదు. మన తెలివితేటలవలన అవుతోంది అని అనుకోవటం వలన మనం అజ్ఞానంలో

కూరుకొనిపోతున్నాము.

నాకు ఎక్కువ కష్టాలు వస్తున్నాయి అని ఒకరు భగవాన్‌తో అంటున్నారు. నీకు వచ్చే కష్టాలు భగవంతుడికి తెలుసుండి వస్తున్నాయా లేక ఆయనకు తెలియకుండా వస్తున్నాయా అని భగవాన్ అడిగారు. ఆయనకు తెలిసే వస్తున్నాయి అని చెప్పాడు. ఆయనకు తెలిసే వాటిని నీకు పంపుతున్నాడు కదా, ఆ కష్టాల ద్వారా నీకు పాఠాలు నేర్పటానికే వాటిని భగవంతుడు పంపుతున్నాడు, ఆ కష్టాలకు అతీతంగా నీవు ఉండాలి. చెరువులోనికి దిగినప్పడు నీరు మోకాలి లోతువరకు వస్తే ఆ చెరువులోని నీరు మనలను చంపదు. నీ కష్టాలు కూడా నీవు మోకాలి లోతులో ఉన్నట్లే ఉండాలి, అవి నిన్ను ముంచేయకూడదు, వాటికి అతీతంగా నీవు ఉండాలి. పరిష్కార మార్గం చూసుకోవచ్చు కాని అందులో నీవు మునిగిపోకూడదు. ఆ సమస్యలకు పైన ఉండి వాటిని పరిష్కరించుకో. ఆ కష్టాలు నీకు పాఠాలు నేర్పటానికే వస్తున్నాయి, భగవంతుడికి తెలియకుండా అవి రావటం లేదు అన్న విషయం నీవు గుర్తించాలి. బడిలోనికి వెళ్లి పిల్లలు పాఠాలు ఎలా నేర్చుకొంటారో అలాగ ప్రపంచంలో జరిగే సంఘటనల నుండి మనం పాఠాలు నేర్చుకోవాలి. ఈ శరీరం ఏ ట్రైనింగ్ పొందటానికి భూమి మీదకు వచ్చిందో అది అయిపోయిన వెంటనే ఈ శరీరంలోని ప్రాణం తీసేస్తాడు. ఆహారం, నిద్ర, వ్యాపకాలు అన్నీ కూడా తగుమాత్రంగా ఉండాలి, అన్నీ నిగ్రహంలో ఉండాలి. ఏదో సాధన చేద్దాము అనుకొంటే కొంతమందికి నిద్ర వచ్చేస్తుంది, కొంతమందికి మనస్సు ఎక్కడికో పోతుంది. ఇవి రెండూ అవరోధాలు. శరీరానికి తిండి తగుమాత్రంగా పెట్టాలి, మనస్సుకు ఏకాగ్రత నేర్పాలి. అప్పడు ఈ రెండు అవరోధాలు పోతాయి. శరీరానికి ఆరోగ్యం ఎంత అవసరమో మనస్సుకు ఏకాగ్రత అంత అవసరం.

జరిగిపోయిన గొడవలు తలపెట్టుకోవద్దు. జరిగిపోయిన గొడవలను గొయ్యితీసి పాతరవెయ్యి. రాబోయే గొడవలను ఊహించుకోవద్దు. ఎప్పడు ఏది ఎలా జరగాలో అలా జరుగుతుంది. వాటిని ఊహించుకొని నీ మనస్సును పుండు చేసుకోవద్దు. వర్తమానకాలంలో జీవించు, నీ చేతిలో ఉన్న క్షణాన్ని ఉపయోగించుకో, ముక్కులో గాలి తిరుగుతున్నంత కాలం మనం జీవించ వలసిందే. జిన్నూరు విడిచిపెట్టి కాశీ పారిపోగలవు కాని జీవితాన్ని విడిచి ఎక్కడికి పారిపోతావు. పారిపోవటానికి ప్రయత్నం చేయవద్దు. నీ సమస్యలకు అతీతంగా ఉండి వాటిని పరిష్కారం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించు, అప్పడు దేవుని అనుగ్రహం నీకు తోడవుతుంది. అందుచేత వర్తమానకాలంలో జీవించు. నీకు తలకాయ ఉంది కాబట్టి దానితో ఆలోచించు, నీకు చేతులు ఉన్నాయి కాబట్టి వాటితో పని చేస్తూ ఉంటే నీవు భౌతికంగాను, ఆధ్యాత్మికంగాను అభివృద్ధిలోనికి వస్తావు. సోమరితనం పనికిరాదు. మీకు

తాత్కాలికంగా దుఃఖం, అశాంతి, సంతోషం వచ్చినా వాటితో తాదాత్మ్యం పొందకండి. మీకు వచ్చిన కష్టాలు గాని, దుఃఖంగాని, సంతోషంగాని నిజంకాదు కాబట్టి వాటితో కలవకండి. పదండి ముందుకు, పదండి ముందుకు, హృదయం యొక్క లోతుల లోనికి మనం ప్రవేశించాలి. ఈ సంతోషాలు, దుఃఖాలు మీరు కాదు. మీరుకాని దానితో కలిస్తే మరల దానినుండి విడిపోవటానికి జన్మలతరబడి సాధన చేయాలి, ఇది రమణ బోధ.

వ్యక్తిభావన నశించకుండా మోక్షసామ్రాజ్యానికి అధిపతి అవ్వలేము. మనకు ఏదైనా మంత్రి పదవి వచ్చింది అనుకోండి, అది ఉన్నంతసేపు అదే నిజం అనుకొంటాము. రేపు అది ఊడిపోతుందని మనకు తెలియటం లేదు. కరెంటులేని ఇల్లుగాని, నీరులేని ఇల్లుకాని లేకుండా చేస్తాము అని ఏవో మాటలు నాయకులు చెపుతూ ఉంటారు. అలా చెప్పటంలో వారి పొరపాటు లేదు. దానిలో ఎంత నిజం ఉందని మనం వివేకంతో జీవించాలి. వైరాగ్యం విడిచిపెట్టకుండా, వివేకం విడిచిపెట్టకుండా జీవిస్తూ ఉంటే మనం సేఫ్‌గా గమ్యానికి వెళతాము. మనకు పెద్ద తెలివితేటలు అక్కరలేదు, ఇతరులు చేసే మాయలో పడకుండా ఉండే తెలివితేటలు ఉంటే సరిపోతుంది. మన హృదయంలో ఉన్న సత్యవస్తువు మనకు ఎరుకలోనికి రాకుండా మన మనస్సే మనకు అడ్డువస్తోంది. అందువలన మనస్సును పెంచుకోకుండా, దానిని ఎంతవరకు తగ్గించుకోగలిగితే అంతవరకు తగ్గించుకోవాలి. నీ హృదయంలో ఉన్న నిజంతో నీవు ఏకమయ్యే వరకు నీ ప్రయాణం ఆపుచేయవద్దు, ఈలోపు నీకు ఎదురయ్యే వాటిని ఇది నేను కాదు, ఇది నేను కాదు అని వాటిని గెంటుకుంటూ అక్కడ ఆగకుండా నీ ప్రయాణం సాగించాలి, మనం కానిదానిలోనుండి ఈనాటికైనా, ముందు నాటికైనా మనం విడిపోవలసిందే. మనం నేర్చుకొన్నది అంతా మర్చిపోవలసిందే. నేర్చుకొన్నది బుద్ధి అది మనం కాదు. చలించేది మనస్సు అది మనం కాదు, చనిపోయేది శరీరం అది మనం కాదు. నీవు కానిదానిలో నుండి వేరుపడటం నేర్చుకో. నువ్వు సుఖ పడతావు. పూర్వానికి, ఇప్పటికి తేడా ఏమిటి అంటే మనిషిలో సహనం తగ్గిపోయింది, మానవుడి మానసం అభివృద్ధి అవ్వలేదు, మనషికి లోచూపు రావాలి. ఎన్ని అవరోధాలు, ఆటంకాలు వచ్చినా రానివ్వండి. మనం ప్రయాణం చేసేటప్పడు అనేకం ఎదురువస్తాయి. ప్రక్కకు తప్పకొని వెళ్ళిపోతాము గాని అక్కడ ఆగిపోము. అలాగే మీకు ఎదురయ్యే ఆటంకాలను తప్పించుకొని వెళ్ళిపోతే మీ గూట్లో మీరు పడిపోతారు, మీరు ఎక్కడి నుండి వచ్చారో అక్కడికి చేరుకొంటారు.

నేను చాలా సంవత్సరాల నుండి సాధన చేస్తున్నాను, అభివృద్ధి కనబడటం లేదు అని ఒకరు భగవాన్‌ను అడుగుతున్నారు. సాధనచేసిన సక్సెస్ అవ్వకపోవటానికి వైరాగ్యం లేకపోవటం కారణం. మన మనస్సు చలిస్తూ ఉంటే ఏదో కోరిక ఉందని అర్థం. కోరిక ఉ

ంది అనుకోండి దానిని నిగ్రహించుకోవటానికి అభ్యాసం చేయాలి. పని నిన్ను బంధించదు, ఫలకాంక్ష నిన్ను బంధిస్తుంది, నేను చేస్తున్నాను, ఇది నావలననే అవుతోంది అనే కర్తృత్వభావన బంధిస్తుంది. భగవంతుడికంటే ఎక్కువగా మనలను ప్రేమించేవాడు ఎవడూ లేడు. మన జీవితానికి ఎవడైతే గైడ్‌గా ఉన్నాడో, ఎవడైతే వెలుగును ఇస్తున్నాడో వాడు లేడు అనుకొంటున్నాము. కుండను చూస్తూ మట్టి లేదు అనుకోవటం ఎటువంటిదో ఈ లోకాన్ని చూస్తూ భగవంతుడు లేడు అనుకోవటం కూడా అటువంటిదే. భగవంతుడి కంటే ఎక్కువగా మన క్షేమం ఎవరైనా కోరుతున్నారు అని అనుకొంటే మనకు భగవంతుడి గురించి సరియైన అవగాహన లేదు అని అర్థం. భగవంతుడు తన శరీరం కంటే భక్తుడి శరీరాన్ని ఎక్కువగా చూసుకొంటాడు. పరమాత్మ శరీరంలో ప్రవేశించాక జీవాత్మ అవుతాడు. ఈ శరీరం నాది, ఈ శరీరం నాది అని జీవుడు అనుకొంటాడు. ఆ బుద్ధిని పోగొట్టుకొంటే వాడు దేవుడు అయిపోతాడు. అందుచేతనే జీవుడికి చేసే సేవ దేవుడికి చేసినట్లే అని మన పెద్దలు చెపుతారు. జీవలక్షణాలు దేవుడు కాదు కాని జీవుడు కూడా దేవుడే. మనం శరీరం విడిచిపెట్టినప్పుడు అందరూ విడిచిపెట్టేస్తారు కాని భగవంతుడు మనలను విడిచి పెట్టడు. అంతటా వ్యాపించి ఉన్నవాడు, మనలో అంతర్యామిగా ఉన్నవాడు భగవంతుడే. ఇంక ఆయనను విడిచిపెట్టి ఎక్కడికి పారిపోతాము. ఒకవేళ పారిపోయినా ఇల్లు, ఊరు దూరం అవుతుందికాని దేవుడు మనకు దూరం అవ్వడు. ప్రతీ క్షణాన్ని సద్వినియోగం చేసుకొంటున్నామా అని చూసుకోండి. భవిష్యత్ గురించి గాలిలో మేడలు కట్టవద్దు. జరిగి పోయిన గొడవలు తలపెట్టుకోవద్దు, వర్తమాన కాలాన్ని ఉపయోగించుకోండి. ఇదే సాధన యొక్క రహస్యం. సబ్బు రాసుకొంటూ ఉంటే అరిగిపోతుంది, చివరకు వచ్చిన తరువాత బయట పడవేస్తాము. ఈ లోకంలో ఉన్న భోగాలు నిజం అని వాటికి అలవాటు పడితే మనం లోపల సబ్బు అరిగిపోయినట్లుగా అరిగిపోతాము, ఈలోపు శరీరానికి చావు వచ్చేస్తుంది, జీవితంలో ఏమి సాధించాము అంటే ఏమీ కనబడదు.

ఆత్మాభిముఖంగా ప్రయాణం చేయటం, నీ హృదయంలో ఉన్న వస్తువును అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవటం అది అర్థమయితే తేలికగా ఉంటుంది, అర్థంకాకపోతే చాలా కష్టం. మనం ఇంతవరకు మోక్ష సుఖం రుచి చూడలేదు. రుచి చూస్తే దానిని పొందటానికి నిరంతరం ప్రయత్నం చేస్తాము, అటు ఇటు చూడము, అదే ప్రయాణంలో ఉంటాము అట్టిది ఆ సుఖం. మనం స్వార్థంతో పనిచేసినప్పుడు ఏదో ఫలితం వస్తుంది, ఆ ఫలితాన్ని అనుభవిస్తాము అప్పుడు సంస్కారం పడుతుంది. ఆ సంస్కారంలో నుండి వాసన వస్తుంది, ఆ వాసనలో నుండి కోరిక వస్తుంది. మన శరీరం చనిపోయినప్పుడు కూడా ఈ వాసనలు, సంస్కారాలు

ఆధ్యాత్మికహృదయంలో ఉండిపోతాయి. మరల కొత్తశరీరం వచ్చిన తరువాత ఒకో వాసన, ఒకో వాసన పని చేయటం మొదలుపెడుతుంది. నీలో ఉన్న వాసన తలంపు రూపంలో వస్తేనేగాని అది ఉన్నట్లుగా నీకు తెలియదు. నీలో ఉన్న వాసన తలంపు రూపంలో రాకుండా హృదయంలో ఉన్న దేవుడికి తెలుస్తుంది. మనకు ఎంతసేపు ప్రపంచాన్ని నాకటమే పని. ప్రపంచాన్ని నాకి, నాకి సబ్బు అరిగినట్లు అరిగిపోతున్నాము. మనస్సు బయటకు వెళుతోంది అని కంగారుపడకు. నీ ఇష్టదైవం యొక్క రూపాన్ని ధ్యానించు, ఆయన నామాన్ని స్మరించుకో. అప్పుడు నీకు ఏకాగ్రత కలుగుతుంది, పవిత్రుడవు అవుతావు. గురువు దయ, ప్రేమ, జ్ఞానం లేకుండా ఉండడు. ఆయన ఏ స్థితిలో ఉన్నాడో ఆ స్థితిని పొందింపచేసే వరకు మిమ్ములను తరుముకొంటూ వెళతాడు, వాడు గురువు. చదివేటప్పుడు ఇవి అసత్యాలు అని మనకు అనిపిస్తుంది, అనుభవం లోనికి వచ్చినప్పుడు అవి ఎంత నిజమో అప్పుడు మనకు తెలుస్తుంది. పులి నోటిలో పడ్డ మాంసపు ముక్కను ఎలా తీయలేమో అలాగ గురువు దయలో ఉన్న జీవుడు తరింప బడతాడు కాని అందులోనుండి తప్పకోవటానికి అవకాశం లేదు. వాడు ఏ జన్మలో ఉన్నా, ఏ లోకంలో ఉన్నా తన స్వరూపాన్ని ఇచ్చే వరకు గురువు వాడిని విడిచిపెట్టడు. వాడు స్వర్గానికి వెళ్ళినా, నరకానికి వెళ్ళినా వాడికోసం ఆయన కూడా వెళతాడు, ఆయనకు పని లేకపోయినా వాడికోసం వెళతాడు, వాడు తరించేవరకు వాడిని విడిచిపెట్టడు, వాడు గురువు. భగవంతుడు చెప్పే బోధ ఎందుకు అంటే తను ఏ ఆనందంలో, శాంతిలో ఊగిసలాడుతున్నాడో ఆ స్థితిని జీవుడికి ప్రసాదించటానికి చెపుతున్నాడు.

మనం ఏదిగా ఉన్నామో దాని తాలుక అనుభవం పొందేవరకు మనం జపం చేయాలి, ధ్యానం చేయాలి, మనోనాశనం అయ్యే వరకు ఏదో రకమైన సాధన, ఏదోరకమైన ప్రయత్నం చేస్తూనే ఉండాలి. శాస్త్రం చెప్పిన మాటలపట్ల శ్రద్ధగా ఉండాలి, సత్పురుషులతో సహవాసం చేయాలి. సద్గ్రంధాలను పఠించాలి. మనకు ఎన్ని అవకాశములు ఇచ్చాడో అన్ని అవకాశములు ఉపయోగించుకోవాలి. మన లక్ష్యం ఏదో, మన గమ్యం ఏదో నిర్ణయించుకొని ఆ బాటలో ఎవరైతే ప్రయాణం చేస్తున్నారో వారితో సన్నిహిత అనుబంధం పెంచుకొని తరించాలి. శాస్త్రంలో ఒక మాట చెపుతారు. ఎండ్రిన్ చూస్తే చావము, తలపెట్టుకొన్నా చావము, తాగితే చనిపోతాము. కాని విషయాలను చూసినా, స్మరించినా చాలు మనం పూర్తిగా కుళ్ళిపోయి పాడైపోతాము. విషయచింతన తగ్గించుకో, దైవచింతన పెంచుకో, ఆత్మచింతన పెంచుకో. నీవు ఏది చేసినా, ఏది చూసినా, ఏది తీసుకొన్నా, ఏదైనా ఇచ్చినా ఏదైనా సరే నా దయను పొందటానికి చెయ్యి అంటున్నాడు పరమాత్మ. మనకు రోజూ నిద్రపోవటం తప్పదు, తినటం తప్పదు, తిరగటం తప్పదు, జీవితంలో ఎన్నో పనులు చేస్తున్నాము.

నీవు ఏది చేసినా గమ్యం ఒక్కటే, నా దయను సంపాదించటానికి చెయ్యి. నువ్వు అన్నం తింటే నాకు సేవచేయటానికి అన్నం తిను. నువ్వు స్మరించుకొంటే నన్ను స్మరించుకో, నిద్రపోయినా నా దయ సంపాదించటానికే నిద్రపో, అలాగ అన్ని పనులు నాకోసం చేస్తూ ఉంటే నువ్వు ఏ నేనునయితే తొలగించుకోవాలి అనుకొంటున్నావో ఆ నేను దానంతట అదే కరిగిపోతుంది అని భగవంతుడు చెపుతున్నాడు. మన మనస్సు వాసనారహితం అయింది అనుకోండి, అదే ఆత్మగా మారిపోతుంది. సాకారమైన దేవుడే, నిరాకారమైన దేవుడే. మంచులో ఉన్నది కూడా నీరే, అది గడ్డ కట్టింది కాబట్టి మంచు అంటున్నాము కాని అది కూడా నీరే, ఏ రూపంలో ఉన్నా భగవంతుడే. మనం తపస్సు చేయమంటే ఎలాగు చేయటం లేదు అందుచేత మనకు ఏదో రోగం పెట్టి మనచేత తపస్సు చేయిస్తున్నాడు. మనిషికి రోగం వచ్చింది అంటే ఆ రోగం తపస్సు చేయిస్తుంది. దేవుడికి తెలియకుండా ఆ రోగం రాదు. దేవుడికి తెలియకుండా ఏదీ రాదు. రోగం కూడా మనలను మొట్టికాయలు మొట్టి తపస్సు చేయించటానికే పెడతాడు.

మనకు భగవంతుడిపట్ల నమ్మకం ఉండాలి, ప్రీతి ఉండాలి, లోపల ఇష్టం ఉండాలి. మన మనస్సు ఎప్పుడైనా చలిస్తూ ఉంటే ఆ విషయంలో నుండి నెమ్మదిగా మనస్సును మళ్లించి మన ఇష్టదేవత మీదగాని, చైతన్యంమీద కాని నిలబెట్టి ఉంచాలి, అలాచేయటం వలన మనస్సుకు ఏకాగ్రత రావటమే కాదు, ఆ జీవుడు పవిత్రుడవుతాడు. నీ మనస్సును, ఇంద్రియాలను భగవంతుడి మీదే కేంద్రీకరించు. భగవంతుడి మీద మనస్సును పెట్టి ఆయనను చింతిస్తూ ఉంటే అలా చింతించి, చింతించి మనస్సు నశిస్తుంది, మనస్సు నశిస్తే మనస్సుకు ఆధారంగా ఉన్న చైతన్యం నీకు గోచరిస్తుంది. ఉన్నది ఒక్కటి అంటే ఒక్కటే. దాని స్వరూపం శాంతి, దాని స్వరూపం సుఖం, దాని స్వరూపం ఉండటం. అది లేకపోవటం అంటూ లేదు, అది ఎప్పుడూ ఉంటుంది. మనకు మంచి ఆలోచనలు వచ్చినా మనం ఉంటాము, మనకు చెడుఆలోచనలు వచ్చినా మనం ఉంటాము, శరీరం ఉన్నా మనం ఉంటాము, శరీరం లేకపోయినా మనం ఉంటాము, ఆ ఉండటమే దేవుడు. నిజమైన నేను అది ఉపాధిరహితం, దేహరహితం, లోకరహితం. మీకు ఎప్పుడైనా సంతోషం వచ్చింది అనుకోండి అక్కడ ఆగిపోవద్దు, మీకు ఎప్పుడైనా అనుకున్న పనులు అయిపోతున్నాయి అనుకోండి అక్కడ ఆగిపోవద్దు. ఇవన్నీ నిజం అనుకోవద్దు. అవి ఎలాగ వచ్చాయో అలాగే పోతాయి. దేహమే పోయినప్పుడు అవి ఎంతసేపు నిలబడతాయి. ఏది వచ్చినా దానితో కలవకండి. వస్తే రానివ్వండి, దానిని చూస్తూ ఉండండి. మీకు కష్టం వచ్చినా దానితో కలవకండి, లాభం వచ్చినా దానితో కలవకండి. ప్రారబ్ధాన్ని బట్టి అవి వస్తున్నాయి. ఇవి నిజం

కాదు, ఇవి నిజం కాదు అని వాటితో కలవకండి. అవి మధ్యలో వస్తున్నాయి, మధ్యలోనే పోతాయి. కొంతమంది మాకు రోజులు చాలాబాగా ఉన్నాయి అంటారు. ఏ నేనుకు రోజులు బాగున్నాయి? కొంతమంది రోజులు బాగాలేదు అంటారు. ఏ నేనుకు రోజులు బాగాలేదు? మాకు దుఃఖం వస్తోంది అంటారు, ఏ నేనుకు దుఃఖం వస్తోంది? కొంతమంది బెంగ పెట్టుకొంటారు. నేను ఉంటే బెంగ ఉందా? నేను లేకపోతే బెంగ ఉందా? ఏ నేనుకు ఆ బెంగ వస్తోంది? ఆ నేను ఎవరు? అదే మిధ్యానేను, అదే దేహగతమైన నేను. ఈ నేనుకే అదృష్టం, దురదృష్టం, సుఖం, దుఃఖం, లాభం, నష్టం అన్నీ దానికే. ఆ దేహగతమైన నేనును తీసేస్తే అదృష్టం లేదు, దురదృష్టం లేదు, లాభం లేదు, నష్టం లేదు, ఏమీ లేదు. ఉన్నది ఒక్కటే కాని ఇన్ని బేధాలు కల్పించేది ఈ దేహగతమైననేనే. అందులో నుండి విడుదలపొందితే ఏమీ లేదు. జీవుడు అస్వతంత్రుడు, దేవుడు స్వతంత్రుడు. మనకు స్వతంత్రం లేదు కాబట్టే భయం, అసూయ, కోపం ఇవిఅన్నీ వస్తున్నాయి. జీవుడు వాడికి ఉన్న జీవలక్షణాలను పోగొట్టుకొంటే వాడే దేవుడు. మీరు ఏదైతే కాదో దాని మీద మీ మనస్సును పెట్టకండి. ఎందుచేతనంటే మీరు కానిదానిమీద, మీ మనస్సును పెట్టినా అది మీరు అవ్వరు. మీరు ఏది అవునో దానిమీద మీ మనస్సును పెట్టండి, అప్పుడు మీకు అక్కరలేని తలంపులు, ఆలోచనలు, మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టే విషయాలు వాటంతట అవే రాలిపోతాయి. అన్ని తలంపులకు మూలం దేహం నేను అనే తలంపు. ఈ మూలతలంపు ఎక్కడ నుండి వస్తోందో గమనించు. అది ఎక్కడ నుండి వస్తోందో నీవు చూడగలిగితే అది నశిస్తుంది. అది నశిస్తే నీవు నశించవు ఎందుచేతనంటే అది నీవు కాదు కాబట్టి.

ఉపనిషత్‌లు చెప్పినా, బుద్ధుడు చెప్పినా, ఏసు చెప్పినా ఆ భావాలు వేరుగా ఉండవచ్చు, సాంప్రదాయాలలో బేధం ఉండవచ్చు కాని అంతర్లీనంగా ఉన్న సత్యం ఒక్కటే. అది ఎక్కడో ఉంది అని అనుకోవద్దు, మూలతలంపు మూలంలోనే సత్యం ఉంది. మూల తలంపు దాని మూలాన్ని చూసిన వెంటనే అది నశిస్తుంది, అప్పుడు అక్కడ ఉన్న సత్యం నీకు గోచరిస్తుంది. అప్పుడు నీకు నిజమైన స్వేచ్ఛ కలుగుతుంది, పునర్జన్మలేనిస్థితిని పొందుతావు, అప్పుడు నీ శరీరం కనిపించినా కనిపించకపోయినా, లోకం కనిపించినా కనిపించక పోయినా శాంతిలో, ఆనందంలో ఊగిసలాడతావు. నువ్వు ప్రాణాన్ని నిరోధించి, ఇంద్రియాలను నిగ్రహించి, మనస్సును నిరోధించి, పరిసరాలను జయించి, అనుకరణ విడిచిపెట్టి, ఆత్మ విశ్వాసాన్ని పెంచుకొని, మనం దానిని సాధించైనా సాధించాలి లేకపోతే ఆ ప్రయత్నంలో మరణించాలి అనేటువంటి త్రికరణశుద్ధిగా, ఏకాగ్రతతోటి నువ్వు పనిచేస్తూ ఉంటే, నీ మనస్సును ఉపసంహరిస్తూ పోతే మనస్సు దాని మూలాన్ని చూసిన వెంటనే అది నశిస్తుంది,

అక్కడ ఉన్న సత్యం నీకు గోచరిస్తుంది. నిజమైన సుఖం నీకు కావాలా? స్వతంత్రమైన సుఖం నీకు కావాలా? పునర్జన్మలేనిస్థితి నీకు కావాలా? ఇవన్నీ నీకు నిజంగా కావాలి అని అనుకొంటే నీ హృదయంలో ఉన్న సత్యవస్తువుతో తాదాత్మ్యం పొందకుండా, అది నీకు అనుభవంలోనికి రాకుండా నీవు అజ్ఞానంలో నుండి, అవిద్యలోనుండి బయటకు రాలేవు, స్వతంత్రమైన సుఖం నీకు దొరకదు. నీకు ఏ కారణం వలన అశాంతి వచ్చినా, వేదన వచ్చినా లోపల అజ్ఞానం ఉంది. ఆ అజ్ఞానం మూలతలంపు రూపంలో ఉంది. ఆ మూల తలంపు నశించకుండా అజ్ఞానం నశించదు. ఆ మూలతలంపు నశిస్తే నీవు అంధకారంలో నుండి బయటపడతావు, వెలుగులో ప్రవేశిస్తావు. మీరు నిజంగా భగవంతుడిని ప్రేమిస్తూ ఉంటే, మీ సాధన నిజమైతే మనస్సుకు నిర్మలత్వం, నిశ్చలత్వం వస్తుంది, హృదయం విశాల మవుతుంది. గీతలో ఒక్క శ్లోకం చదివి, అర్థం చేసుకొని, దానిని మనస్సులో ఇముడ్చుకొన్నా పవిత్రులవుతాము, మనం తరిస్తాము.

మీకు వాసనల యొక్క వేగం ఎక్కువగా ఉన్నప్పుడు తరించమేమో అని అనిపిస్తుంది, మీరు భయపడవద్దు, వాసనల యొక్క వేగం ఎక్కువగా ఉన్నా అవి మీరు కాదు. తలంపులు ఎక్కువగా వస్తూ ఉన్నా అవి మీరు కాదు. భగవంతుడిని స్మరిస్తూ ఉంటే, ఆయనను ధ్యానిస్తూ ఉంటే ఆయన దయవలన తలంపులు పల్చబడి, మీకు తెలియకుండా అవి రాలిపోతాయి. మనం 5 పైసలు కృషిచేస్తే, భగవంతుడి దగ్గర నుండి 95 పైసలు దయ వస్తుంది. దేవుడు ఎప్పుడు, ఎక్కడ, ఎలా సహాయసహకారములు అందించాలో ఆయన చూసుకొంటాడు. కాని మన చేతిలో ఉన్న పనిని శ్రద్ధగా, ప్రేమగా, భక్తిగా చేయాలి. మీకు అవసరంలేని విషయాలను, పనులను మొఖానికి రాసుకోవద్దు. మనం చేస్తున్నపని మనలో ఉన్న అజ్ఞానాన్ని తగ్గించాలి, వ్యక్తిభావనను తగ్గించాలి. మనం ఎప్పుడైతే రూపరహితస్థితి, నామరహితస్థితి పొందామో నది వెళ్లి సముద్రంలో కలిసినట్లుగా అప్పుడు మనం పరమాత్మలో ఐక్యమవుతాము. నారాయణ అనే నాలుగు అక్షరాలు ధర్మ, అర్థ, కామ, మోక్షం అనే నాలుగు పనులు చేసిపెడతాయి. ధర్మాన్ని అంటిపెట్టుకొని నడిపిస్తుంది, మనకు కావలసిన పైసాలు ఇస్తుంది, న్యాయపరమైన కోరికలు నెరవేస్తుంది, మోక్షాన్ని కూడా ఇస్తుంది, అదే నారాయణ నామం. నామంలో ఏముంది అని మీరు అనుకోవద్దు. విత్తనం చాలా చిన్నదిగా ఉంటుంది కాని అందులోనుండి మహావృక్షం వస్తుంది. దేవుడి నామాన్ని జాగ్రత్తగా పోషించుకొంటే జ్ఞానం అనే వృక్షం మనలో వికసిస్తుంది, అది మహావృక్షం అవుతుంది. అప్పుడు నీవు ఇతరుల నీడలో ఉండనక్కరలేదు, మీరే ఇతరులకు నీడనిస్తారు, అట్టిది నామం యొక్క మహిమ. నామం మీకు చిన్న పేరు కింద కనిపిస్తుంది కాని ఆ నామమే మీకు జ్ఞానాన్ని తెచ్చిపెడుతుంది.

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు

23-09-05 శుక్ర   సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి 72వ జన్మదిన మహోత్సవము

శ్రీరమణ క్షేత్రం - జిన్నూరు

With malice to none, Charity even unasked, and help to all creatures in thought, word and deeds, is the pious nature of good men, always.

- Mahabharatha

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి 72వ జన్మదిన మహోత్సవము

ఉదయం గం॥ **6-00**ల నుండి

సద్గురు దర్శనం

ఉ॥ గం॥ **8-00**లకు

భగవాన్ పూజ – శ్రీరమణ క్షేత్రంలో

ఉ॥ గం॥ **10-00**ల నుండి మ॥ గం॥ **12-00**ల వరకు

దూరప్రాంత భక్తులకు ప్రసాద వినియోగం

మ॥ గం॥ **12-00**లకు

శ్రీ నాన్నగారు రమణ క్షేత్రమునకు విచ్చేయుదురు

మ॥ గం॥ **2-00**లకు

సద్గురువుకు కమిటీవారిచే సన్మానం

మ॥ గం॥ **2-15** ని॥లకు

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహ భాషణములు

మాయా స్వరూపం

ఒక్కడేయైన పరమాత్మ మాయతో సంబంధము కలుగుటచే అనేకములుగా భాసించుచున్నాడు. కారణాత్ముడైన పరమేశ్వరుడు కార్యాత్ముడైన జీవుని ప్రేరేపించును మరియు నియోగించును. వాస్తవమునకు పరమాత్మ ఈ సృష్టిని చేయడు. ఇదంతా మాయాకార్యమే. అజ్ఞానియగు శిష్యునకు క్రమక్రమముగా అర్థమగుటకు జీవాత్మను పరమాత్మ ప్రేరేపించును, నియోగించునని, వ్యవహార దృష్టిని అనుసరించి గురువు బోధిస్తాడు. ప్రకృతి, మాయా, అవిద్య, అజ్ఞానము అన్నీ ఒక్కటే. ఈ మాయ ఎప్పుడు వచ్చిందో, ఎలా ఏ విధంగా జీవుని వరించిందో చెప్పటానికి సాధ్యము కాదు. అందుచేతనే జీవుడు, మాయా రెండు అనాదులే అని పెద్దలంటారు.

ఈశ్వరుడు నిత్యుడు. ఈశ్వరుడిని అంటిపెట్టుకొని యున్న మాయ అనాది. ఎప్పడో ఒకప్పడు, ఎలాగో ఒకలాగున అది జీవుని ఆవరించింది. మాయ అంటే అజ్ఞానమే. అది ఎట్లా వచ్చింది అని విచారించినందువలన ప్రయోజనము లేదు. దానిని ఎలా పోగొట్టుకోవాలి అని ప్రయత్నించాలి. జ్ఞానము సంపాదించినచో అజ్ఞానము పటాపంచలగును. 'ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ' అని శ్రుతి చెప్పినది కాబట్టి, జీవాత్మ పరమాత్మ కంటే వేరు కాదు. ఈ సృష్టి, స్థితి, లయములకు మాయా కార్యములే కారణము. ఆత్మ కేవలం సాక్షి మాత్రమే. ఆత్మ యొక్క సత్తా స్ఫూర్తులే మాయా వ్యవహారములకు కారణము కనుక ప్రేరేపించువాడు, ప్రేరేపించబడువాడు అని ఇద్దరు లేరు. ఉన్నది ఒక్కటే.

- బొప్పన అరుణాదేవి, హైదరాబాద్